

EL FUSTER

CURS 2016-17

BON ESTIU

*Especial
Sant Jordi
2017*

Oskarbarbaz

Primera categoria

Accèssit

Estava perduda ... fins que et vaig trobar

No et veia,
pensava que estava sola
però tu sempre vas ser allà.

Tu em vas ensenyar que mai estem sols,
que sempre tenim algú que ens fa costat
encara que no el veiem.

Em sentia perduda,
plena de por,
però em vas obrir els ulls.

Mai estem sols,
sempre hi haurà algú
i tu ets aquí per mi.

Gràcies.

Núria Martínez

2c ESO

Segona categoria

1r PREMI

La música

Ja fa temps que m'acompanyes
i dia a dia em sorprens més
i encara que sembli que m'enganyes
sovint descobreixo on ets.
Allà on vaig et trobo:
a casa, al carrer o al tren,
i amb estils molt diferents
omplés tots els meus moments.
Nota a nota amb el meu violí
dónes vida al silenci
i esperança d'un món millor
que, amb tu, música, avança.

Marc Carlino

3b ESO

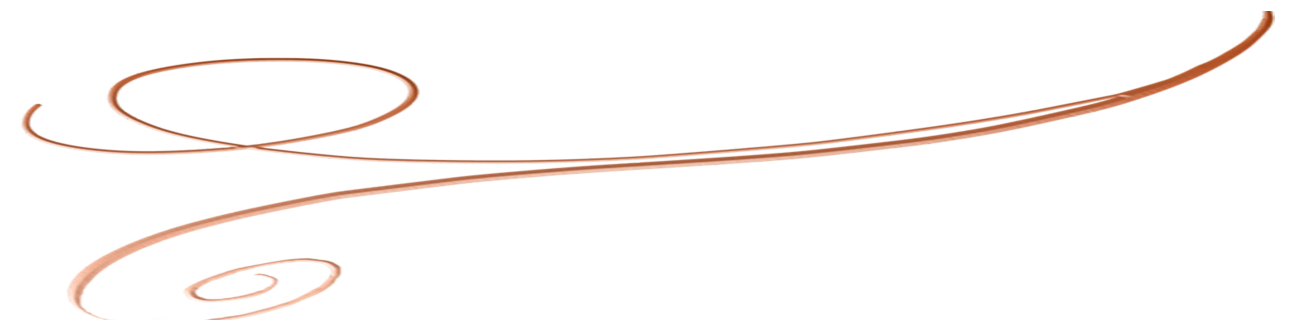
Accèssit

La meua iaia Maria

La meua iaia és tan bona
que totes les meues trastades perdona.
Fa tan bones paelles
que ningú protesta d'elles.
Quan s'ajunten a sa casa tots els néts,
més d'una vegada ha de dir esteu-vos
quiets.
Gaudix molt de reunir fills i néts
i per preparar un dinar sempre ho té fet.
Em diu que sóc la seua "perleta",
encara que sempre em baralle
amb la meua germaneta.
De la teua neta una abraçada,
perquè per mi ets molt estimada.

Lorena López

3b ESO

Primera categoria

Segona categoria

1r PREMI

Toreado

Toro,
aquel animal inocente castigado despiadadamente,
simplemente para entretener a la gente.

¡Cultura, tradición!,
Protestan algunos.

Es solo arte, dicen otros,
pero desde cuándo el arte se ha pagado con sufrimiento inocente
por favor, qué vergüenza de gente.

Mientras uno lucha por su vida con sangre, sudor y lágrimas,
otros aplauden el espectáculo, orgullosos de su ser,
desde unas gradas bien arriba donde lo puedan ver bien.

Aquel inocente animal,
sin delito alguno y sin pasar por ningún juicio antes,
fue juzgado y sentenciado finalmente a ser toreado.

Sigo sin entender aquello de tradición,
pues no hay tradición alguna
en hacerle pasar una tortura a ningún animal
para después aplaudir su muerte y gritar:
¡Bravo, valiente!

Celia Felices

1a ESO

Nerea Montané

2b ESO

2n PREMI

Poema a mi madre

Te doy gracias por ser mi madre.

Por tus reproches y consejos.
Por el bien que me enseñaste
y de mi ser siempre cuidaste.

Por ser mi madre querida
y enseñarme la caridad.
Sentimientos nobles te cubren.

No conoces la maldad.
Me enseñaste a luchar
aspirando siempre a lo más alto
y a mis sueños no renunciar.

Por tus valores.
Por guiarme de la mano
en un sendero lleno de flores.

Por ser mujer testaruda,
aferrada a tu elección.
Por mantener en alto tus ideales
sin perder la calma o la razón.

Por instruirme en la vida
y enseñarme a no mentir.
Por preocuparte por mis problemas
y recompensa no pedir.

Por tu amor maternal,
porque mujeres como tú hay pocas.
Eres una madre ideal.

Por cumplir con tus deberes,
porque nunca me fallaste.
Porque contigo contar siempre puedo.

Hoy y siempre mi amor te entrego.

Por todo esto, madre, te quiero
y de nuevo te agradezco
todo lo que has hecho por mí.

Accèssit

Déjame

No soy tuya,
déjame ir.
No soy tuya,
déjame vivir

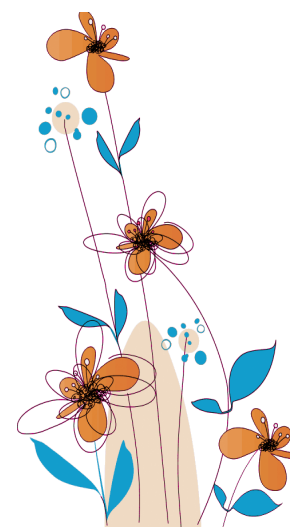
No me dejas hacer nada
a no ser que esté vigilada.

No sé hasta dónde puedes llegar.
¿Me vas a pegar, chillar y maltratar?

Ya no puedo más.
¡Te tengo miedo!

Núria Martínez

2c ESO

1r PREMI

Pétalos rojos

¿Qué nos queda ahora?
¿Y en qué nos hemos convertido?
Lo que creíamos que era dulce
se mueve ahora en un mar de amargura.

Ese lugar que manteníamos cálido
se consume en un invierno inhóspito
y el amor encerrado en los corazones
ha huido con las alas del miedo.

Todo gira para volverse borroso,
el mundo parece un huracán
y en un prado yacen las cenizas,
las cenizas de lo que un día aprendí.

Solo nos queda coger el tallo
y esperar que no duela demasiado.

Pero si la sangre brotara de nuestras venas
y la rosa dejáramos caer,
sería placentero ahogarse
en un mar de miedo y sangre.

Entonces gritaríamos más fuerte
hasta ver la garganta arder,
y cuando la sangre llegue a la cabeza
será costoso ya de detener.

Rojo,
el color que reina en mis pupilas,
que tinta las cicatrices
que una vez en mi piel forjé.

Pues con cada pétalo que
caía,
y teñida de un rojo
permanente,
una lágrima se desprendía
de esos ojos que todo
dejaban atrás.

Ahora caigo en la
desesperación
y sonrío,
Pues no tengo más opción.

Mas en ese instante,
una vez que no podamos
pensar en nada,
nos daríamos cuenta de lo
vivas que estamos
y de lo muertas que nos
encontramos.

Miriam Latorre

3a ESO

Segona categoria

2n PREMI

Al alba

El cielo se empieza a teñir de rosa.
La luna, cansada, se despide hasta la siguiente jornada.
Un gato callejero se despereza tranquilo.
El rocío empieza a aparecer, bañando la ciudad.
Esa pareja que ayer discutió se levanta entre escuetos susurros.
Al lado, un quiosco esclavo de su trabajo abre los ojos.
Esos alegres pájaros alzan el vuelo con sus gorgojeos.
El sol, tímido, asoma la cabeza por el horizonte.
Se oyen los llantos de los bebés desvelados.
La ciudad ha despertado.

Anna Machado

3b ESO

Accèssit

Pensar por un día

Una vulgar decisión, con pobreza y con soltura, exilió de mí.
Escondida y osada de aire sutil derribó el alud.
Con paciencia, un tupé de polvo me escupió duramente,
poco a poco un dulce caos callaba el desvelo.
A veces, la rosa del silencio me ocultaba la vergüenza,
mas era más importante tapar la gotera de mi vejez.
Hasta la noche me devoraba la impaciencia
y por la mañana, con cúmulo de rabia, la culpa.
Pasado un tiempo arrojé mis decisiones;
las reflexioné, las medité y las custodié en mis entrañas.
Entonces, callé y caí por el invisible acantilado.
Besé el suelo y una vez que pude exhalar el lodo
percibí que pensar era esencial pese a ser demasiado tarde.

Patricia Martínez

4a ESO

Tercera categoria

1r PREMI

Labios que fueron forzados

Tú, que en tus manos
hay bordados,
gritos de soldados
cuyos briales no pararon
las balas de tus versos,
creando así aberturas
que mancharían tus sueños.

Olvidando el color
de los estrechos corsés,
de mujeres despreciadas
cuyas heridas
no repara ninguna venda
cosida a su piel,
sangrando a su vez agua color carmesí.

Carmesí como el color de sus labios,
que fueron forzados
a desabrochar el botón de su ojal
y a sentir el raso
de su piel contra su tez,
como lo hace una tela
al pasar por la máquina de coser.

Poner un parche
para olvidar lo vivido
y superponer todo tu ser
para que nada quiebre,
apretar el cinturón
para que nada se deje ver,
ni muestre la debilidad.

Y finalmente poner su cara
en una orla para que vean
que su inteligencia se asemeja,
y muestre al mundo
que también está ahí para aprender,
y no para sufrir por la mente
de un hombre perdido.

Laura García

1b BAT

La petita gran història d'en Joan

L'altre dia, quan era a casa meva celebrant l'aniversari del meu vintè fill, de cop algú o alguna cosa va tirar un gas mortífer pertot arreu, i després va posar una càpsula de plàstic perquè no marxés aquella substància que hi havia ficat. Només van sobreviure tres dels meus fills! La meva dona va morir. Després d'això vaig estar molt afectat. Per cert, no m'he presentat: sóc en Joan, i els meus fills es diuen (els que queden vius) Pau, Pere i Rosa. Però no us familiaritzeu gaire amb ells, perquè després de la gran desgràcia del gas en va venir una altra. Aquesta va tractar d'uns pals d'acer gegants que van anar travessant tot el terreny i es van emportar els fills que em quedaven i l'ou del qual encara no havia nascut la meva pròxima filla. La veritat és que el que vaig fer, tan de pressa com vaig poder, va ser saltar a un altre cap.

Ah! Un aspecte important per entendre la meva història és que sóc un poll i, com ja deveu haver pogut veure, la meva vida no és gens fàcil. Bé, ni la meva ni la dels polls en general. Ja sé que piquem la gent i això pot molestar o fer mal, però és l'única manera que tenim d'alimentar-nos.

Continuant la història, quan van passar aquelles dues catàstrofes tan seguides em vaig prometre que no tornaria al cap d'una persona amb els cabells roigs, i així ho he fet. Vaig estar tres dies saltant de cap en cap, buscant algú nou amb qui viure i poder continuar la meva vida de forma normal. En aquells tres dies vaig anar a parar a molts llocs diferents: vaig anar a una escola, crec que a una classe de P3 o P4, ja que les persones que hi anaven eren bastant menudes. La veritat és que vaig pondre uns quants ous en el cap d'alguns nens, per venjar-me del que m'havien fet. Després d'aquesta petita venjança vaig continuar el meu viatge. Em vaig quedar al cap d'un nen fins que va arribar a casa seva. Allà em vaig traslladar als cabells de la seva mare però no la vaig picar, ja que no volia fer que em matés.

L'endemà ella va anar a la feina i jo la vaig acompanyar a les oficines viatjant còmodament instal·lat entre els seus cabells. Aquell lloc estava ple de persones grans i vaig saltar al cap d'un senyor; ell, sí que el vaig picar, ja que només em quedava un dia de vida. Ja ens apropem on sóc ara. Un dia a vosal-

tres, el humans, us pot semblar molt poc, però per nosaltres, els polls, els dies són molt més llargs. Doncs, a aquest senyor on m'havia posat, no sé per quina raó no li podia treure sang; jo el picava i el picava, però no en treia res. La veritat és que m'hi vaig quedar, ja que volia esbrinar el perquè, i sabeu què va passar? Resulta que portava cabells falsos, un perruquí! No us podeu imaginar com em vaig quedar... Estava sorprès i alhora reia com mai. Quan es va treure el perruquí, vaig saltar del seu cap, ja que si no em moriria per la calor. En no tenir cabells, no tenia ombra, i en no haver-hi ombra els raigs solars m'afectarien directament. Resumint, que vaig saltar als cabells de la seva dona, on vaig passar la nit, i l'endemà va ser bastant senzill, sense alts i baixos. Bé, només un, en el qual em trobo ara. Us poso en situació: la meva parella amfitriona està dinant i, com ja sabeu, avui és el meu últim dia. Estan dinant en un restaurant bastant prestigiós i la senyora ha demanat sopa de primer. Noto que se m'acaba el temps... Espero que hagueu gaudit escoltant la meva vida perquè això és un adéu per sempre. Adéu.

PD: En Joan va caure a la sopa de la noia, la qual va muntar un escàndol i va posar una denúncia al restaurant. Va guanyar el judici i el restaurant va pagar a la parella deu mil euros. Una mica exagerat per un cosa tan petita, no us sembla?

Guillem Ripoll

2a ESO

Primera

categoria

1r

PREMI

Paraules

Què és una paraula? No què és literalment un mot; un parell de lletres que formen síl·labes i quasi per art de màgia apareix una paraula, em refereixo a alguna cosa més... Què és per a tu un t'estimo; un t'odio; un no et vull tornar a veure mai més; un no m'ho esperava de tu; un ets la meva millor amiga, però res més...; un gràcies; un em pensava que érem amigues; un vols sortir amb mi? Un adéu... un la meva amiga de debò no m'ho hauria fet; un no sabia que en realitat fossis així. Per a tu cada frase haurà suggerit sense ni adonar-te'n un record d'alguna cosa que has vist o viscut en algun moment de la teva vida, potser no n'has estat tu el protagonista, però el record és allà i no pensa evaporar-se ni marxar.

Sempre hi ha frases que afecten més que d'altres, però la frase més temuda en una relació és no ets pas tu, sóc jo. Si et diuen aquestes paraules o tens un lleuger pensament de dir-les, ja pots saber que tot s'ha acabat, potser es prepara un aterratge suau, però el resultat final és inqüestionable. Qui et diu això per acabar una relació potser no sap ben bé què vol, però tingues clar que no vol res que tingui a veure amb tu.

Els mots poden ser una màscara del que volem expressar realment; per a la persona que els escolta poden ser interpretats com una cara de pòquer; amb l'avantatge que no t'has de preocupar de posar-la. Tu llences les paraules a l'aire qui les agafa al vol, perfecte, i qui no, ja s'ho farà per entendre't; també poden ser com un gran i devastador huracà que ho arrasa tot per on passa, o just el contrari, poden ser la inhalació d'aire que necessites per seguir endavant; poden ser com el reflex del que sentim, el mirall del que veiem o ganivets esmolats que travessen el receptor sense cap impediment.

A vegades les paraules surten involuntàriament de

la nostra boca, com un globus que se li escapa a un nen petit, a falta d'un impediment perquè no s'escapin, com l'aire entre els dits. Aquests mots s'originen dins dels nostres pulmons, puguen per la tràquea, les cordes vocals, la faringe, i finalment surten per la boca sense deixar-nos temps de pensar si el que hem deixat escapar afectarà l'altra persona.

Les paraules ens faciliten una perspectiva, real o no, però tot i així és una perspectiva. Poden ser una xarxa de seguretat molt útil que ens protegeix el cor de les situacions vulnerables, dividint els sentiments en síl·labes, curiosament confeccionades en comptes de donar pas a una sinceritat descontrolada. Les paraules sovint ens fan de salvavides, escollim les adequades o necessàries per a cada situació. Sense elles no faríem res, són la brúixola de la ment i la boia del cor. Quan ens expliquen alguna cosa desagradable o trista realment el que fem és aprofitar-nos de les desgràcies i les fem motiu d'entreteniment. Devorem les tragèdies com pollets afamats, i només de tant en tant ajuntem punts com estrelles en el cel que formen un panorama fatídic i horrible. Són una via d'escapatòria de la bogeria, perquè si calléssim tot el que sentim i pensem, què seria de nosaltres? Acabaríem tocats de l'ala. Quan estàs atrapada dins el teu cap, sense cap possibilitat de sortida, dividida pel dubte i tan sols amb les teves obsessions de referència, la realitat ocupa el seient del darrere cap al neguit, canviant més ràpid de forma que un contorsionista de circ. Sovint ens paranoïem amb mots que ens han dit o que simplement ens imaginem, i que possiblement no estan ni de lluny a prop de la realitat. Només el que és desconegut transmet neguit; i si no el torno a veure mai més? I si no m'estima? I si demà no em desperto? Serà la meva última posta de sol? La incertesa ens manté a l'aguait com un depredador vigilant la seva presa, vivint en suspens, cercant una possibilitat.

En definitiva, parlar no costa gens. Si no fos així potser la gent no aniria repetint paraules com si fossin una frase feta d'una liquidació de rebaixes. Sigues garrepa amb els teus sentiments, guarda-te'ls per a un moment que realment valgui la pena, així es tornaran més valuosos per a la persona a qui finalment els expressis. No importa el temps que passi, i si és la persona indicada, serà una inversió que valdrà la pena.

2a ESO

Irene Gómez

2n PREMI

Pf, el típic amor adolescent

De seguida que el va veure, va córrer a amagar-se sota la taula, fent veure que li havia caigut la forquilla. No, no, no. Què hi feia ell, allà? Era el SEU dinar amb el SEU grup d'amics, en un bar gairebé invisible de menjar fregit i entrepans. Com l'havia descobert?! És que tenien telepàtia o què?!

—Emma, què fas? —va dir en veu molt alta un dels seus amics (o potser només li ho va semblar a ella, que cridava massa...). Va maleir-lo interiorment. Havia de parlar ara? Es va posar bé a la cadira de mala gana, i es va intentar amagar entre les cartes del menú. Però es veu que la mala sort l'acompanya, ja que el cambrer va venir a recollir-les i la va deixar al descobert. Perfecte.

Per què havia de ser ell? Hi havia milions de persones, al món. No podia ser una altra? El noi no va trigar a veure-la: amb aquells cabells pèl-rojos embullats era difícil passar desapercebuda. —Emma —va dir simplement. —Eh, hola! Què has vingut a fer aquí? —va dir, posant-se vermella com un tomàquet i amb la suor freda regalimant-li pel front. Com se li acudia preguntar allò?! Era obvi: MENJAR! On tenia el cap?? Va donar interiorment les culpes als seus amics, que es miraven primer el noi i després a ella i feien somriures malèvols. Fins i tot algú va deixar anar un xiulet.

—Em sembla que el mateix que tu —va riure ell. Ella estava tan

nerviosa que només va aconseguir forçar un somriure tremolós. —De què coneixes aquest bar?, volia dir —Bé, almenys no havia perdut el cap del tot.

—El meu tiet és un dels amos. Això la va deixar bocabadada, sense poder ocultar la seva sorpresa. Per què el món era tan petit? Per què els tiets del noi del quall estava perdudament enamorada havien de ser els amos d'aquell bar de mala mort?? I per què coi havia d'anar a veure'ls ell en aquell precís moment???

—Ostres. No ho sabia —va riure nerviosament.

—Bé... Et deixo. Que tinc gana!

—Sí, sí, vés. —Va respirar alleujada quan es va acostar cap a la barra per saludar al seu tiet. Havia de venir ara? Ara que s'havia oblidat d'ell momentàniament i que no el tenia present al cap, no? Quin moment més oportú... Semblava que no volia abandonar el seu cervellet hormonat, (un cervell pot estar hormonat? Bé, és igual...). El món la odiava! Allò era el karma! Agggh!!

—Emma...! Trucant a Júpiter... Hi ha algú? —va fer la seva amiga mentre movia lentament les mans per davant la seva cara.

—Què? Ah, no... Vull dir sí...

—Què et passa? Cupido t'ha llançat una fletxa?

—Em sembla que sí —es va mirar la seva amiga amb els ulls molt oberts, preocupada.

Llavors li va explicar que aquell noi era com el seu amor platònic, mai podria estar amb ell perquè

era massa per ella. No se'l podia treure del cap ni quan dormia, i les galtes se li encenien com dos fars quan ell li parlava. Moltes vegades ni tan sols li sortien paraules coherents. Fins i tot, quan eren massa a prop, notava una atracció cap a ell i no li podia treure els ulls de sobre. Llavors ell la mirava i es posava molt nerviosa, sense saber què fer ni com actuar.

—Pf, el típic amor adolescent. Tranquil·la, tots passem per això alguna vegada. És normal. Ai, que boniic! —li va dir la seva amiga picant de mans i agafant-se les galtes.

—No! És horrible! És massa atrapaent, massa addictiu, massa dolorós, massa... Aaggh!

—Massa "Aaggh"?

—Sí! No puc més! És massa per mi! Jo sóc massa dèbil per aquestes xorrades cursis.

—La seva amiga va riure com a resposta. Ella estava mirant fixament la taula amb les celles arrufades, les galtes rosades i els punys i els llavis premuts. Es va estar així fins que van començar a marxar tots i ella es va quedar sola.

—Hola —Quèeee?! Quan s'havia assegut ell davant seu?! Va aixecar la mirada, sorpresa.

—Aah!! Ehem, hola! —definitivament, dissimular no era el seu punt fort—. Vols que anem a fer una volta? —El seu cervell va patir un col·lapse mental. Què acabava de dir?

—Eh...

—Si no vols o no et va bé, no, eh!

—es va apressar a dir ell quan va veure que dubtava.

—No! Sí, sí, m'encantaria!

—potser va cridar massa, però no podia controlar la seva felicitat. Es va posar encara més vermella mentre s'aixecava. Van sortir tots dos del bar i es van posar a caminar en silenci pels carrers deserts i sota la dolça frescor de la tarda. I tan ocupada que estava ella amb el seu debat intern sobre si havia de dir alguna cosa o marxar corrents abans que morís d'un atac de vergonya, no s'adonà que el noi li agafava la mà. Allà va ser quan el seu món es va fondre lentament mentre notava una escalforeta al cor i les galtes.

Pf, el típic amor adolescent, és normal: a tothom li passa.

Naís Santapau

2b ESO

Accèssit

Ella

Estàvem farts de tot, de com ens tractaven, de la desigualtat econòmica, d'ELLS.

Havíem provocat moltes revoltes, creant així el temor als guardians, cavallers i nobles. Cada vegada érem més, més persones sense temor, amb el desig de ser lliures recorrent eufòricament les nostres venes.

Estàvem preparats.

Volíem fer història, volíem que es parlés de la gran revolta que hi hagué a França, de com el seu propi poble es va rebel·lar, de com va morir i per què.

VOLÍEM VENJANÇA!

La nostra ràbia es convertí en vandalisme. Robatoris, assassinats... rebel·lia i desobediència es varen fer presents. Fins que arribà el dia.

Tots seguíem el pla al peu de la lletra, érem conscients del que anàvem a fer.

Avui, per fi, es faria justícia. No teníem por de convertir-nos en els assassins. Ja no teníem por de res.

El primer atac va ser al costat nord del castell, a la porta principal. Els guardes sortien i sortien, però el poble no es va quedar de braços plegats, van començar a atacar. Ferrers, forners, sabaters... TOTHOM.

El nostre objectiu era segrestar a tota l'«estimada» família de Sa Majestat, la reina Maria Antonieta, la dona més frívola i cruel d'aquest miserable món, i després assassinar-los.

Després d'haver passat tots els guardes que ens impedien ficar-nos al castell, vam dividir-nos tal com ho havíem planejat.

Jo anava decidida a les estances de Sa Majestat, per poder acabar d'una vegada aquella maleïda època de regnat que cada vegada ens portava més a la desesperació. Vaig obrir la porta i la vaig veure asseguda, tan tranquil·la.

Suposo que perdre el seu honor i la seva dignitat davant d'una camperola com jo era massa patètic per a ella. Estava d'esquena a la porta, però vaig poder veure com va deixar anar un sospir:

—Així doncs, ja és la nostra hora?

Jo em vaig paraitzar. Com m'havia sentit entrar?
—Tu què saps! —vaig respondre, seca.
—Mmm... Així doncs, una noia... Francament, no m'ho esperava, del meu poble.
—CALLA! —No volia sentir res de la seva boca—. Ara us taparé els ulls i us lligaré les mans, i no fareu absolutament cap moviment.

Vaig avançar un pas, i després un altre, fins que em vaig col·locar al costat de la reina. Vaig fer tot el que havia dit i ella no es mogué en cap moment. La vaig arrossegar cap al punt de trobada amb els altres, que també havien aconseguit segrestar la resta de la família, incloent-hi el rei i els nobles que s'havien aliat amb ella. Jo vaig somriure; sí, era boja. Els vam portar presos a uns calabossos aïllats, tots separats els uns dels altres, per evitar que s'escapessin amb l'ajut d'un altre. Teníem pensades unes quantes possibilitats de mort, però cap no em satisfieia, fins que l'endemà vaig tenir una idea. Vaig reunir els altres i els vaig explicar el que fariem. Els decapitariem d'un en un, davant de tot el poble parisenc, a excepció de la reina. D'aquesta, ja me n'encarregaria jo en persona.

Quan caigué la tarda, tot el poble parisenc ja era a la plaça. Estaven a punt de veure la mort de tots aquells que havien fet les seves vides impossibles. Tots cridaven eufòrics. Un a un, passaven per la guillotina. Dictant tota la seva riquesa, tot el que havien robat als vilatans, TOT el que havien aconseguit gràcies a la nostra suor... avui s'estava fent justícia!

No ens importava matar els assassins i, en fer aquesta acció, convertir-nos nosaltres mateixos en assassins. Ens era igual. L'ésser humà va néixer egoista i moriria egoista, aquesta era la nostra realitat.

En acabar tota la venjança (a excepció de la reina), la plaça es va començar a buidar i jo em vaig retirar als calabossos, on teníem la reina.

En arribar la vaig veure allà, tirada:

—Qui hi ha? —digué ella, alertada.

Era increïble com encara no perdia la seva postura d'alta noblesa.

—Estic increïblement fascinada per vós, majestat. Com una persona tan intel·ligent és capaç de ser tan cruel i egoista a la vegada?

Se li escapà un riure sarcàstic.

—I ara, de què rieu?

—Mata'm d'una vegada! Sé que ho estàs desitjant, acaba d'una vegada.

Jo em vaig posar a la gatzoneta, somrient (com una psicòpata).

—Si és això el que desitgeu...

Vaig agafar el punyal que tenia al cinturó i l'hi vaig clavar al costat dret de l'espatlla. Ella va cridar.

—Vós mateixa heu cridat que el diable vingui a buscar-vos —vaig dir, amb l'eufòria recurrent-me les venes—. Ens veiem a l'infern, Sa Majestat.

I el punyal ja tacat de sang, finalment, se li clavà al cor.

Epíleg

Després de la mort de la reina, la camperola va desaparèixer. Ningú més va saber res d'ella, però en el fons de les seves ànimes, tots sabien que ella era el mateix diable en persona i que els esperaria a l'infern.

Sara Yi Berenguel

2b ESO

Accèssit

Verdures

Hi havia una vegada un nen que es deia Eco. L'Eco era un noi d'onze anys de cabell vermellós, pigues a les galtes i d'una complexió normal per a un noi de la seva edat. El cas és que l'Eco era el millor noi del món, o així el definia la seva mare. Mai no es ficava en problemes, treia bones notes i era amic de tothom, resumint: era un bon nen.

Però com totes les persones, ell també tenia manies, especialment en tenia dues. Una era que li agradava veure pel·lis de por per a gent més gran que ell. Encara que la seva mare l'hagués avisat que després no podria dormir, les continuava mirant. L'altra cosa era que no li agradaven les verdures, no les podia ni veure, des del més petit dels tomàquets Cherry fins a la ceba més gran del món.

Un dia l'Eco va arribar de l'escola com sempre, va berenar, va fer els deures i es va posar a llegir un llibre fins que els seus pares l'avisessin per sopar. Hores després, quan el van cridar, va anar a seure a la seva cadira habitual de la taula del menjador i quan va mirar el que hi havia al seu plat... A la dreta d'un deliciós bistec de vedella hi havia un saltat de verdures! L'Eco, mig horroritzat per aquell conjunt de plat deliciós i fastigós, va començar a negar amb el cap i a repetir la mateixa paraula contínuament: No, no, no... Aquella nit va decidir que no tornaria a menjar verdures mai més i se'n va anar a dormir únicament amb aquell deliciós bistec a la panxa. Tant si ho volia admetre

com si no, però, es va quedar amb una mica de gana. Es va raspallar les dents i se'n va anar a dormir d'hora.

Aquella mateixa nit l'Eco es va llevar per fer un pipí nocturn i quan va tornar al seu llit va sentir un soroll: "ruuuuug, rugggggg, ruggggg!" No era massa fort, però tampoc no massa fluix, se sentia perfectament. L'Eco va decidir anar a investigar per la casa i només va descobrir que tothom estava dormint tranquil·lament. Una mica amoïnada va tornar al seu llit, pel cap li rondaven moltes històries de terror que havia vist a les pel·lis, però va decidir que seria millor continuant dormint i no esverar-se gaire. L'endemà no li va explicar res a la seva mare perquè si no ja sabia que li començaria a dir que no havia de mirar aquelles pel·lis, que ell era petit. Així doncs, va tenir un dia normal a l'escola i quan va arribar a casa, hi tornava a haver verdures per sopar! L'Eco, mantenint la seva promesa, les va apartar i no se les va menjar.

Aquella nit va passar exactament el mateix que l'anterior, els sorolls estranys tornaven a aparèixer: "ruuuuug, rugggggg, ruggggg!" I aquest cop eren encara més forts. L'Eco, aterrit, va pensar que es devia tractar d'un monstre horrible que s'havia instal·lat a sota del seu llit o al seu armari. Va voler agafar una llanterna per saber si de veritat hi havia un monstre, però la por va poder més i va avisar la seva mare. Ella, molesta perquè l'havien despertat, va

mirar a sota del llit de l'Eco i al seu armari i allà no hi havia ningú.

Aquesta situació es va repetir nit sí, nit també. L'Eco va notar una cosa estranya, el monstre del seu llit només apareixia si per sopar hi havia verdures. Això li va semblar bastant estrany, perquè aquesta situació mai no l'havia vist a cap pel·li de por. Un dia, fart del monstre fastigós que no el deixava dormir, va decidir trencar la seva promesa i menjar-se tot el plat de verdures. Per a la seva sorpresa el monstre no va rugir aquella nit. Va provar de fer el mateix la resta de dies que tocaven verdures per sopar i sempre que se les menjava, el monstre no rugia. Va decidir trencar el seu pacte de no menjar verdures mai més, perquè sinó es quedava amb gana i els budells li rugien sense parar durant tota la nit. Ara ja sabia que les verdures s'havien de menjar per no quedar-se amb gana i per no inventar-se cap monstre imaginari. És més, per a la seva sorpresa, les verdures no eren tan dolentes!

Celia Felices

1a ESO

Segona categoria

1r PREMI

Quatre mesos de soletat

Tot va començar quan em van encarregar cobrir la notícia de la revolta de Líbia. Vaig agafar un avió cap a Tunis i d'allà vaig anar amb cotxe fins a Trípoli ja que estant en guerra no arribaven vols a l'aeroport. El meu dia a dia era dur, havia d'anar amb cura i sense cridar gaire l'atenció. Cada vespre sentia el soroll de les bombes i els crits de la gent davant la seva desesperació. Viví amb una família d'allà, cada vespre, quan bombardejaven la ciutat, baixàvem ràpidament al soterrani. Cada matí anava a fer un tomb i enregistrava i escrivia tot el que veia per enviar-ho als mitjans de comunicació. Però un dia, de cop i volta, vaig notar dos homes que m'agafaven el braç bruscament i em tancaven dins un camió. Eren alts i anaven tapats fins al nas, només els veia els ulls i cadascun duia una arma penjada al coll. No sabia què fer. Cridava però tenia la sensació que ningú em sentia i era inútil fer-ho, estava desesperada i cada segon se'm feia etern. Però de sobte, vaig percebre que parava el camió i els dos homes m'obrien la porta. Els vaig dir que no em fessin mal, que no tenia res en contra seu. Em van dur fins al soterrani d'una casa; era fosc i em van tancar la porta de manera que em vaig quedar atrapada en aquell forat. El meu cor va començar a accelerar-se, batejava a cent pulsacions per minut, em costava respirar i tenia la sensació que l'oxigen se m'acabaria en un minut. Els atacs d'ansietat van començar a ser una rutina. Sentia molta frustració, vaig començar a colpejar la porta a veure si m'obrien però res, preferien sentir la meva desesperació abans que salvar la meva vida. El meu dia a dia era idèntic al del dia anterior. Durant el matí contemplava una gotera que hi havia al sostre, cada gota em recordava el soroll de l'aigua d'un riu a punt d'assecar-se. Al migdia, un home em llançava una

safata amb un plat d'arròs, un got d'aigua i una fruita per sota la porta. Era el meu moment preferit del dia ja que podia observar les mans d'una altra persona i això em feia pensar que darrere la porta hi havia gent i que no s'havien oblidat de mi. Durant la tarda m'asseia en una cantonada i parlava amb una amiga que havia fet gràcies a la meva soledat. Es deia Marta i era l'única que em podia acompanyar durant el meu captiveri. Tenia uns bigotis tan llargs com el meu cabell, una cua de la mida d'un cordó i la seva cabellera era del mateix color que el del cel d'un dia trist i ennuvolat. A vegades em robava una part del meu dinar però no li tenia en compte ja que passava la mateixa gana que jo. A la nit, m'estirava al terra envoltada de brutícia i pensava com estaria tota la meva gent: els meus amics, la meva família... Tenia por que ningú m'estigués recordant, em feia les típiques preguntes de si la gent m'hauria oblidat, de si algú en aquells moments estaria fent alguna cosa per salvar-me. Però el que més m'enrabiava de tot era el fet que ningú m'hagués donat una explicació, estava molt confusa i no entenia res. Suposo que em devien segrestar per ser una periodista de renom al meu país, però eren suposicions. No sabia què passaria, sempre em preguntava si algun dia acabaria sortint d'allà, si algú m'acabaria trobant o m'acabarien matant amb un tret al cap. Era una tortura tenir aquella incertesa de si tot allò acabaria sortint bé o malament. La desesperació va durar quatre mesos fins que un dia un grup de gent va esbotzar la porta, vaig sentir la llum del sol penetrar els meus ulls i algú com em deia que tot allò ja havia acabat.

Ítaca Font

2b ESO

Seguirem lluitant

Tres dies. Tres dies queden per escollir el meu destí. Curiosa ironia. Jo no escolliré res. Més ben dit, serà el meu pare el que decidirà sense tenir en compte la meva opinió. Em torno a girar al llit, ansiós que la son per fi arribi a mi i pugui deixar de torturar-me amb els meus pensaments.

De sobte, sento passes i en girar-me veig com la meva germana bessona Amber entra a la meva habitació: —Logan —noto com em sacseja lleugerament —, estàs despert? —Sí, Amber, què vols? —pregunto incorporant-me una mica al llit. —És normal que no em pugui treure la data del cap? — pregunta amb evident preocupació a la veu. —És normalíssim, de fet, a mi em passa el mateix, és a dir, com vols no pensar-hi? És el dia que canviarà les nostres vides, i nosaltres el veurem passar sense poder aturar-lo ni intervenir-hi.

El fatídic dia, el 18 de agost de 1953, era el dia que tots dos faríem divuit anys. El dia que tots dos seríem enviats a fer una cosa que no ens agradava. A viure la vida que ens havia organitzat el nostre pare. Tot semblava perfecte... llàstima que cap dels dos ho volíem.

Segurament ara estareu tots una mica confosos. Tranquils, és normal. Ara us ho explico:

L'Amber i jo som germans bessons. Quan vam néixer, la nostra mare va morir al part, per unes complicacions que va tenir, i ens vam quedar amb el meu pare. Però a causa de la seva feina (mariner) quasi no passava per casa, i per això vam créixer amb mainaderes. Però en realitat és un gran pare. Només hi ha un problema, porta tota la vida obstinat en la idea que vol que jo sigui mariner. Ja que, segons ell, he de seguir la tradició. A més, creu que ser mariner em farà ser més home, perquè

és una feina que vol molt d'esforç físic. En canvi, a la meva germana sempre se l'ha preparat per a un objectiu, a la seva vida: trobar marit, casar-s'hi i tenir fills. Però des de ben petits sempre hem tingut clar el nostre parer. Jo vull quedar-me aquí, a Texas, a viure, i dedicar-me a una de les dues feines que sempre he somiat fer: o cuiner o jardiner. En canvi, la meva germana, que és molt més aventurera que jo, vol anar a recórrer món, envoltada de la seva gran passió, que és el mar, i per ara el matrimoni és la cosa menys important de la seva vida.

Però, és clar, tot això és una bogeria. És a dir, és obvi que els nois hem de ser més atrevits, forts, i hem de fer alguna feina que impliqui molta força física. En canvi, les noies són més delicades, els agrada vestir-se de rosa i parlar sense moure's, i de feina, normalment, o són mestresses de casa o fan alguna feina que serveixi per cuidar gent. No? Almenys a nosaltres sempre ens ho han explicat així.

De sobte l'Amber, que no recordava que estava parada davant meu em diu:

—Ei, Logan! Que no m'estàs escoltant? — replica.

—Sí, sí, perdona, estava pensant sobre tot això —dic sortint dels meus pensaments.

—El que t'estava dient és que com li diem al papa que jo vull ser marinera?

—No ho sé, Amber, no ho sé... És a dir, és complicat, saps? Jo estic passant pel mateix que tu. Però no podem arribar i dir: "Ei, papa, una cosa. Saps el temps que portes pensant que jo vull ser mariner i tota la pesca? Doncs resulta que no, que els dos odiem el que tu ens has imposat i no volem

2n PREMI

fer-ho."

—Ja... És complicat. Mira, me'n vaig a dormir, d'acord? I demà ja ho seguirem pensant.

—D'acord, bona nit.

La meva germana em respon amb un bona nit i surt de la meva habitació. Em regiro al llit i noto com se'm van tancant els ulls.

Un raig de llum em desperta i, mig endormiscat, m'aixeco per baixar a esmorzar. Mentre estic prenent el pancake que m'ha preparat el meu pare, la meva germana baixa, com de costum, lliscant per la barana de l'escala.

—Amber, vols fer el favor de no baixar així? No és la conducta d'una senyoreta com cal —diu el meu pare.

L'Amber posa els ulls en blanc mentre agafa una torrada amb melmelada. Esmorzem tots junts fins que el meu pare ens informa que avui tinc unes pràctiques per començar a preparar-me per embarcar, tot just faci 18 anys. Quan estic a punt de replicar, el meu pare em talla i recordo tots els moments que ha passat exactament el mateix.

FLASHBACK

1942

—Papa, papa! —crida un nen mentre entra corrents per la porta.

—Logan, quants cops t'he dit que no entris així? A veure, què vols?

—Mira el que m'ha ensenyat a fer l'avia! — respon emocionat el nen sense fer cas al seu pare.

Un Logan de set anys mostra una espècie de pastís i l'ensenyà al seu pare.

—He fet un pastís! M'ho he passat superbé, crec que és el que vull fer de gran!

—No, Logan, tu seràs mariner. Cuinar

és una cosa de dones...

—Però per què? A mi m'agrada cuinar i sóc un noi, i a l'Amber no li agrada gens i és una noia...

—Això no està bé, Logan. No et poden agradar les coses de noies si ets un noi. Ja ho entendràs quan siguis gran...

—Però... per què? Si a mi m'agrada fer-ho...

1945

Una Amber d'uns 10 anys entra a la cuina on hi ha el seu germà i el seu pare, que acaba de tornar d'un viatge.

—Ei nois, mireu això! Sóc una marinera que solca els set mars! —informa l'Amber vestida amb una disfressa de navegant i ense-nyant un mapa que ha fet ella amb cartolina.

—No, d'això res, Amber. Tu ets una noia, no pots ser marinera. Tu el que has de fer és buscar marit —diu el pare mentre surt de la cuina.

Es veu com l'Amber es queda amb ganes de contestar alguna cosa, però al final calla i assenteix. Al cap a la fi, és una noia...

1950

Ara es veu als dos germans ajaguts dalt d'un arbre, és el seu petit refugi. Hi ha l'Amber parlant, molt enfadada perquè el seu pare li ha denegat el permís per poder anar a un concurs d'esport. Li ho ha negat dient que està mal vist que les noies facin un esport tan bèstia com és el rugbi.

—A vegades no entenc els adults. Diuen que són molt madurs i tal, però després, a l'hora de la veritat, sempre et neguen les coses amb excuses ximpletes. Què és això de "perquè sóc una noia" no puc fer un esport? I si a mi m'agrada? És com si em diuen que no puc jugar a fet i amagar perquè tinc els cabells castanys! Jo crec que hi ha alguna

cosa al darrere, no em puc creure que es creguin de veritat aquesta bestiesa que els nois i les noies hem de fer coses diferents. Que cadascú faci el que vulgui! No costa tant...

FI DEL FLASHBACKS

L'Amber fa un esbufec al seu lloc. De sobte, jo exclamo:

—No puc més, Amber, crec que li explicaré al pare tot el que passa i si no hi està d'acord me n'aniré d'aquí. La meva germana assenteix amb el cap mostrant conformitat i acordant una espècie de pacte silenciós, tots dos sortim de la cuina.

Falten dues hores perquè el nostre pare arribi, a les 9 de la nit, com sempre, i jo porto pensant molta estona què li direm. És més fàcil dir que ho farem, que fer-ho.

Al final arriben les nou, després que passin aquestes dues hores, com si algú estigués estirant el temps al màxim possible. L'Amber i jo ens donem la mà, decidits a afrontar el nostre problema junts, com hem fet sempre, i entrem al menjador on hi ha el pare llegint el diari.

—Papa —anunciem els dos—, hem de parlar.

—A veure, digueu? —diu deixant a un costat el diari.

—Dooooncs que... —diu l'Amber allargant el moment.

—Doncs que hem decidit que no volem el futur que tu has preparat per a nosaltres. Volem ser capaços de decidir —dic d'una tirada.

—A veure, nois, digueu-me què és el que us agradaria, a vosaltres. Perquè, que jo sàpiga, mai no m'ho heu dit — replica ell amb cert to d'irritació a la veu.

—Ella vol ser marinera i anar a navegar, i jo em vull quedar aquí i fer de cuiner o de jardiner.

—I sí que t'ho hem dit! I molts cops! O almenys ho hem intentat! Però mai no ens escoltes —diu l'Amber aixecant el to de veu.

—Noieta, a mi no em parlis així!

Aquestes no són maneres de parlar d'una senyoreta — replica el pare, alçant més la veu.

—Però és que potser estic farta de ser una senyoreta. Porto tota la vida sentint "no facis això, és de nois" "has d'aprendre a cosir, a cuinar, a rentar... ja que quan siguis gran hauràs de cuidar el teu marit". I "has de comportar-te educadament i sense parlar o cridar molt, com és propi d'una dona com cal". Doncs potser si ser una noia comporta tot això no ho vull ser! Jo el que vull, és passar-me la vida al mar, i no hauria d'importar si sóc noia, noi o animal! —acte seguit l'Amber se'n va de la sala.

—La veritat és que penso igual que ella. En la vida no hauria d'importar el que som, sinó el que volem ser. Què passa si un home vol quedar-se a casa sense treballar i una dona vol ser política? No entenc aquestes distincions de gènere, la veritat. I l'Amber i jo farem el que vulguem, si no és amb el teu consentiment ho farem sense! —i també surto d'una revolada sense donar-li temps de contestar res.

4 ANYS DESPRÉS

La veritat és que fa temps que no recordava aquesta història... les coses han canviat bastant. Ara l'Amber es dedica a viatjar pel món i a reivindicar els drets de les dones. Jo m'he quedat aquí, treballo de pastisser i tinc una parella meravellosa. I el meu pare... encara segueix una mica ressentit pel que li vam dir, ara ja fa uns quants anys. Espero que ens acabi perdonant. Entre nosaltres també ens veiem menys, però som feliços.

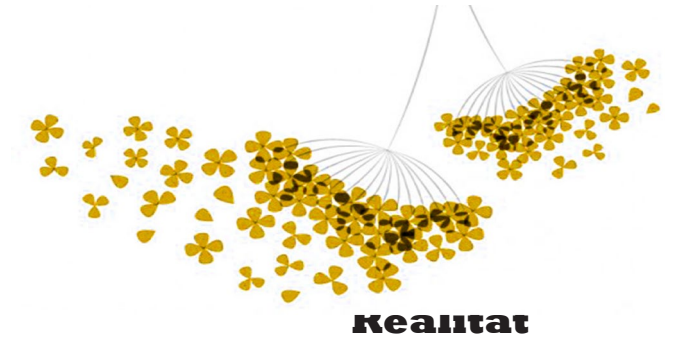
Jo també vaig lluitar per acabar de treure els estereotips de gènere.

Encara que ens queda un gran camí. Però nosaltres seguirem lluitant. Què no és el que hem fet durant tota la nostra vida?

Anna Machado

3c ESO

Tercera categoria

Realitat

diari, es torturava pensant quan li arribaria la sort d'acabar aquell sofriment.

Tenia quatre anys i la producció de llet comença a declinar entre els quatre i cinc anys. Això vol dir que estava als últims anys de la seva vida quan en condicions naturals podria arribar a viure'n vint o vint-i-cinc. Què ha vist una persona amb quatre anys? Ella ja havia vist com li tallaven la cua a una congènere, com punxaven al cos i al cap altres companyes indefenses amb una força, com les colpejaven al cap i a les mamelles amb vares de metall i a cops de puny, i com li trencaven la cua a la seva germana retorçant-la. Tot això ella ho va veure amb menys de quatre anys.

Arribats en aquest punt ningú l'hauria culpant per rendir-se i deixar que la mort vingués a buscar-la. Portava tant de temps sent torturada que ja ni tan sols es queixava quan la colpejaven. Estava físicament i anímicament devastada, ja no podia més. Tenia les mamelles infectades i les cames li tremolaven, pràcticament no podia estar dempeus. Mirava al seu voltant, només veia reixes i tristesa, veia les cares de les altres captives i només veia mort. Confusa, marejada i esgotada va caure al terra; les potes no li responien. Entre gemecs i confusió va ser retirada igual que la seva mare. Tenia quatre anys. Mai va conèixer la veritable humanitat, mai va veure aquella racionalitat que diuen que ens caracteritza. Mai va rebre amor per part de ningú que no fos de la seva espècie. Només va viure en primera persona com feien d'un ésser preciós una màquina que produïa substàncies inútils per a les persones. Només va ser un litre de llet. Només va ser una hamburguesa. Només va ser unes sabates de pell. Només va ser una vaca.

1a BAT

2n PREMI

Pl. Sant Felip Neri

Descanses enmig d'una Barcelona encantada de carrerons i ombres tènues, allà on arribaria qualsevol parella d'enamorats que passeja perduda entre el caos del Gòtic, una tarda de llums a mig consumir, i on d'altres hem trobat un refugi tranquil, aïllat de les grans masses que envaeixen la ciutat que mai s'adorm. Si preguntes com arribar-hi, fins i tot si ho fas als més vells del lloc, ningú et podria indicar el camí correcte. És un lloc al qual arribes per casualitat, quan camines cap a les Rambles distret, fixant-te en cada detall de cada finestra i en cada flor forjada en els fanals, i de sobte t'adones que portes caminant sense pensar una bona estona i que no has arribat sinó a un cul de sac.

Els que no saben veure't més enllà de la teva irreverència més superficial et descriuran com un lloc oblidat i envellit pel pas del temps, envaït per gargots a les parets que criden injustícies. Tu, sense vergonya, ensenyas les cicatrius d'èpoques anteriors que recorden el teu passat. Un passat de gent que canta per qualsevol cosa, de nens que riuen amb les primeres joguines de llautó i d'adolescents que experimenten el primer petó. Un passat de dones forçades en nom de la pàtria i d'homes afusellats a trenc d'alba. L'amagada tardor, disfressa amb les primeres

fulles suïcides, mortes d'icterícia, l'aigua retinguda en vuit paredons mal construïts. Ajagut i amb compte de no mullar-me la roba, observo els veïns que t'habiten: un barri de marginats desplaçats per la gentrificació de la ciutat, de nouvinguts deixats en mans d'un Déu misericordiós i venjatiu i d'amics del vi que, si no mires en una altra direcció i fas com si res, t'expliquen històries de guerres que mai han esclatat i de dames que mai han existit.

Per això et demano que perduris aquí, tranquil·la i calmada, atrapant el temps en quatre murs i mantenint la persistència d'històries d'amors trencats, de petons robats i de carns consumides entre llençols enganxats amb suor, fent que qualsevol tingui ganes de caure en el pecat d'estimar. Guarda aquí la meva llibertat i totes les passions que has despertat en mi. Sé que aquí, al racó més petit d'entre els racons, estaran ben cuidades.

T'estimo.

Arnau Riu

1a BAT

Accèssit

El mur de maons vermells

L'havien tancat allà i li havien dit que per res del món no sortís. I així va ser. No recordava ni qui li ho havia dit ni quan havia sentit aquella frase; simplement havia de ser així.

Vivia en una casa massa gran per a ella sola. Dos pisos plens d'habitacions, tres lavabos i un menjador immens a la planta baixa. Una altra persona potser s'hauria sentit poderosa, però ella se sentia impotent: una casa tan gran i ella tan petita. Al voltant de la casa hi havia un jardí envoltat d'un mur de maons vermells amb heura que queia. L'única persona que podia veure per allà era una dona d'uns 60 anys que era muda i cuidava el jardí.

Li agradava observar-la, ja que no podia parlar amb ella. Regava les flors, tallava els brots amb cura, portava terra nova... Admirava la precisió i dedicació amb què cuidava cada planta. Cap al vespre, la dona desapareixia i cap a les set del matí ja la tornava a veure pel jardí.

En aquella casa no hi havia res, només hi vivia ella. No hi havia llibres, no hi havia jocs, no hi havia colors... ni tan sols una pilota o una corda de saltar. És per això que li agradava tant observar la dona del jardí.

Una nit, es va despertar per la llum de la lluna que entrava a l'habitació. Era una lluna molt gran i brillant. Per la finestra fins i tot es podien veure les siluetes del jardí. Estava completament desvetllada; així doncs, va decidir baixar al pis de baix i sortir al jardí.

La lluna era realment bonica, i l'aire, fred. Sense saber ben bé què feia es va posar a fer un forat al terra a la vora del mur. Excavava amb les mans vermelles, com els maons, a causa del fred, i rascava la terra dura i les pedres amb les ungles. Li feien mal els dits, però no parava. Excavava i excavava i cada vegada anava fent un clot més profund, resseguint la superfície del mur que s'enfonsava sota terra. Fins que va trobar un forat que travessava el mur i

continuava a la terra de fora. Algú ja l'havia excavat abans que no pas ella. Es va aturar i va ser aleshores quan va notar el dolor dels dits, les butllofes dels palmells de les mans, la sang de les ungles, la pell de gallina. Va recordar aquella frase que l'havia mantingut tancada des de temps enrere. «Per què?», es va preguntar. Aquell va ser el moment exacte en què va prendre la decisió d'escapar-se. Va seguir el forat; els passos d'algú altre i, finalment, va sortir a l'altra banda del mur.

Un cop va ser a fora va respirar, a poc a poc, i va notar com l'aire li envaïa els pulmons. La lluna encara brillava i a l'horitzó una llum rogenca anunciava un nou dia. La llum il·luminava un camí de sorra. Va començar a caminar.

Berta Estrada

1a BAT

Un dia més és un dia menys

Sona el despertador, m'aixeco, esmorzo. És un dia més o un dia menys, potser és millor enfocar-ho d'aquesta última manera.

Arriba l'hora de vestir-se, tinc el dilema de cada matí, no sé què posar-me. Finalment em decideixo pel conjunt de sempre: uns texans arrapats i una dessuadora amb caputxa.

És l'hora d'anar a classe; els meus pares, com cada dia, em diuen que m'afanyi. Em poso els auriculars i marxo.

Arribo a l'institut, entro a classe de català; riures, mirades, complicitats. La professora demana que traguem el llibre; no hi és. Bronca, càstig, injustícia. Recordo que l'havia deixat al meu calaix. Continua la classe; lectures, exercicis, converses, rialles, jocs.

Miro el rellotge, sembla que el temps estigui aturat, espero impacient l'hora de l'esbarjo. Ja queda menys.

Hora del pati: grups d'amics, bàsquet, futbol, corredisses, felicitat, eufòria, dubtes, incomprensió. Cop de pilota, esmorzar a terra, sembla que aquest dia no millorarà.

Torno a classe, toca castellà. Quan entro veig el meu estoig que vola, en Miquel i la Laura tornen a fer-ne de les seves. Arriba la professora, la bronca és per a mi. Comencem a treballar, no em puc concentrar.

El professor de matemàtiques entra. Ens diu que va demanar-li a l'Andrea que ens digués que avui havíem de portar un compàs. Tothom l'ha portat, diuen que ho va dir pel grup de classe. És estrany, a mi no em va arribar cap whatsapp.

Hora d'educació física, juguem a rugbi. Sense voler en Marc em fa la traveta, caic, m'esgarrinxo el genoll.

Dos quarts de tres. Sona el timbre, surto de l'institut, encara em queda mitja hora per arribar a casa. Em fico la mà a la butxaca per agafar els auriculars i escoltar la meva cançó preferida. No hi són, no sé que pot haver passat, els duia aquest matí. Confusió, tristor, ràbia.

Ja sóc a casa. Dino i faig la migdiada per oblidar aquest matí desastrós. Em desperto, vaig a la cuina per mirar l'hora, ja són les sis. Sorpresa, mandra, esgotament.

Miro la meva agenda, he de fer els deures d'anglès. Trec el meu bolígraf de color blau, em dispenso a obrir el llibre per la pàgina cinquanta-sis, no la trobo. No pot ser que no en tingui, m'hi fixo, està arrencada. Torno a guardar el llibre a la motxilla.

Estic cansat d'acceptar, callar. Efectivament, no és un dia desastrós, sinó que és un dia més. Tots ho són. Ningú m'escolta, estic sol. Tristor, llàstima, opressió, bullying. No puc més, això s'acaba aquí.

Marta Tutó

1a BAT

Primera categoria

1r PREMI

¿Y si decido no rendirme?

Mi nombre es Lucas Vázquez, nací un día cualquiera, en un año sin mayor importancia, y aunque no he venido aquí a entretenerme mucho tiempo, he venido a decirte que te invito a sentarte unos minutos y a prestarme algo, Aunque sea solo un poco, de tu atención.

Porque no prometo que sea el mejor texto que hayas leído, pero te prometo que sí será el más sincero. Así que, sin más dilación, toma tu taza de café, que esto empieza.

Recuerdo cuando tenía nueve años, por aquel entonces, solo era un niño, sí, un niño, pero no de aquellos que corrían tras la pelota y al marcar gritaban «¡Gol!». Yo era de aquellos pocos que admiraban los libros como quien admira su consola, era de aquellos pocos que, pese a mi corta edad, ya tenía un puñado de sueños en una mano y esperanzas en la otra.

Y al poco tiempo, quizás muy joven pero sin otro remedio, empecé una larga lucha contra mi peor enemigo.

Sí, mi peor enemigo, el peor enemigo de cualquier niño de nueve años.

Y, sinceramente, no me lo pusieron fácil, varias veces me arrepentí y maldecí haber sido yo quién tuviera que pasar por todo aquello, ya que me encontraba en una situación donde crees que algo así nunca

podría pasarte a ti, y al final... sucede. Pero no, no me rendí y todavía sé muy bien por qué no lo hice, y a pesar de que todo se torciera en más de una ocasión, seguí adelante, y como dice el dicho «sin mirar atrás».

Pasaron unos meses, cumplí los diez, no fue el mejor año de mi vida, pero la gente de mi alrededor me hizo sentir como un héroe, un héroe parecido a personajes de los libros que antes había leído. Pero, de nuevo, las cosas se complicaron y la situación empeoró.

Perdí todo mi cabello.

Perdí toda mi energía.

Perdí muchas cosas, pero nunca faltó mi sonrisa.

Porque mis sueños y mis ganas de ser libre algún día, seguían en pie y junto a ellas mi fuerza.

También tuve la suerte de contar con la mejor compañía del mundo, y aunque suene irónico por la situación, ellos hicieron que aquellos días grises se convirtieran en uno menos, en uno menos para llegar a la meta.

Y como siempre el tiempo volvió a pasar rápido, sorprendiéndome de nuevo.

Pero finalmente, cumplí los once.

Y los doce, y los trece.

Y aquello que los médicos veían imposible, sucedió. Todavía recuerdo la forma en que mi madre me miró, y orgullosa me dijo: «¿Ves? Te dije que lo lograrías».

Aquellas palabras han quedado grabadas, para siempre.

Y ahora, que todo esto acaba, posiblemente te preguntes: ¿Qué es todo esto?

Pues, déjame decirte que es solo el principio de una gran y larga batalla contra el cáncer, una batalla que pese a que la he ganado, ha marcado mi vida, y ahora, seis años después, te escribo a ti para decirte que mi madre tenía razón: no hay sueños imposibles.

Amara Gracia

2c ESO

2n PREMI

Familia Perfecta

Tengo la mejor familia del mundo. Un marido y unas hijas perfectas. Todos los días se levantan a la misma hora y me avisan cuando está preparado el desayuno.

Mi marido es jefe en una gran empresa, pero se encarga de todas las tareas de casa al volver por la tarde y los fines de semana. Y cada día me sorprende con un regalo.

Mis gemelas sacan matrícula en todo y ganan en todas las competiciones deportivas. Son unas niñas felices, que siempre juegan juntas y nunca se pelean.

Los fines de semana solemos salir de picnic al campo. Mi marido hace unos bocadillos buenisimos. Y a los cuatro nos encanta jugar y correr detrás de nuestro perrito Ben.

Este verano mi marido nos llevará en velero por las islas griegas y ha prometido enseñarme a bucear.

Los tres me hacen sentir la persona más afortunada de este mundo.

A las 10 de la noche los tres se van a dormir. Los desconecto y cargo sus baterías para que estén preparados para empezar un nuevo día. Comprar estos robots fue la mejor decisión de mi vida.

Núria Martínez

2c ESO

Accèssit

Noche tras noche

Mi abuelo me contaba historias para ayudarme a dormir. Ese era mi momento favorito del día, me adentraba en mundos increíbles, guiados por sus suaves y sabios susurros relatando batallas de dragones, princesas y caballeros. Todas y cada una de sus historias tienen un lugar en mis recuerdos, pero hay una especial. Esa historia está en mi corazón, la guardo entre telas de algodón, cuidando cada palabra con una memoria que jamás nadie podría tener. Me la contó el lunes 23 de octubre, yo estaba tumbada en la cama, arropada con unas mantas para no pasar frío, y mi abuelo sentado en la vieja silla de madera que siempre estaba situada al lado de mi cama. Me extrañé cuando el abuelo no cogió un libro de mi estantería, sino que abrió las cortinas de mi ventana y apagó la lámpara. Una serena luz blanca iluminó parte de mi habitación, el abuelo sonrió y se colocó de nuevo en la silla. «Hoy te contaré una historia diferente, pasó hace 72 años, cuando yo apenas tenía 7.» Sus ojos no apartaban la mirada de la Luna y sus cómplices, las estrellas. «El 23 de octubre de hace 72 años, yo iba caminando por la calle de la casa de tu abuela, mis pies seguían un rastro de pintura blanca que había en el suelo, pensando que podría ser el rastro de las babas de un horroroso monstruo. Siguiendo la pintura blanca no me di cuenta de que la noche había caído y que yo no sabía volver a casa. Recuerdo como si fuera ayer cuando me enteré de que estaba perdido. No sabía qué camino escoger, así que con lágrimas en los ojos seguí caminando sin saber por dónde iba, olvidando el rastro blanco. No sé si pasaron horas, minutos, o segundos, pero decidí mirar al cielo en busca de alguna señal. Y la vi, brillaba como nunca antes había visto. Pequeñas luces bailaban a su alrededor formando un auténtico espectáculo en el cielo. Nunca antes había visto nada igual. De un momento a otro olvidé dónde estaba, mi nombre, mi edad, el lugar, la familia. Lo olvidé todo, todo excepto ese precioso cielo. En esa obra de arte, había tres lucecitas que estaban en fila, una tras otra. Recordé en ese momento que mi abuelo pocos días antes me había contado una historia sobre tres preciosas mujeres que brillaban con su paso, pero que a causa de su belleza las

encerraron en una sala gigante, condenadas a brillar para el resto de sus vidas. Mi abuelo decía que esas mujeres murieron en esa sala, y que directamente volaron lejos de ese mundo. Fue ahí donde descubrí que esas tres luces en el cielo en verdad eran las hermosas mujeres, que se habían convertido en estrellas. Giré mi cabeza y encontré una estrella que brillaba más que todas las otras estrellas y que además, no parpadeaba como el resto de lucecitas. ¿Por qué eres especial? Le pregunté a la lucecita diferente, pensando que me contestaría. Entonces corrí, corrí como nunca por calles que para mí eran desconocidas en ese momento, corrí sin perder de vista la lucecita. ¿Sabes por qué corrí?» me preguntó el abuelo. Me lo pensé varios segundos y respondí: «Porque querías tocar esa lucecita». El abuelo me sonrió y aparecieron arrugas al lado de sus ojos. «Exacto, quería tocar esa lucecita, quería brillar igual. Sin darme cuenta, ya había llegado a casa, no sé cómo lo hice. Mi madre me abrazó muy fuerte cuando entré por la puerta, pero no le conté mi nueva meta, llegar a la lucecita. Noche tras noche, salía al balcón a verla, a veces brillaba como nunca y otras veces brillaba menos. Me apasionaba salir cada noche y observar cómo era. Así fue como, años y años después, conseguí mi sueño.» «¿Llegaste a la lucecita?» le pregunté emocionada. «Casi, pero, pequeña, aunque no conseguí tocarla, conseguí verla de cerca y pisar la Luna.» Los ojos de mi abuelo se aguaron, y una lágrima recorrió su sereno rostro. «¡Neil, baja a cenar!» gritó mi abuela desde el comedor. Mi abuelo se despidió de mí, se levantó de la silla y desde la puerta susurró: «Y así es como yo, Neil Armstrong, llegué a la Luna.»

Xènia Gisbert

2c ESO

Accèssit

El pozo maldecido

Le miró, intrigada. Sabía que bajo aquella falsa sonrisa había tristeza, enfado y algún otro sentimiento que aún desconocía. Oh, vamos. Era su mejor amigo, no le podía engañar. —¿Qué te pasa?— preguntó. Él hizo el amago de decir algo en contra, pero rápidamente abandonó esa estúpida idea. Sabía que no iba a funcionar. Así que se quitó esa máscara que ocultaba sus verdaderos sentimientos y se llevó con ella esa falsa sonrisa. Bajó sus ojos miel hacia el suelo para no tener que mirar directamente a su amiga. Ésta le cogió de la mano y lo arrastró suavemente hacia debajo de un árbol. Se sentaron y estuvieron un rato en silencio hasta que el chico decidió hablar. —Es Lily— dijo simplemente. —¿Le ha pasado algo?— preguntó su amiga, preocupada por la hermana del chico. —Se ha perdido. En el pozo— intentó, en vano, ocultar las lágrimas que empezaban a caerle por las mejillas. La chica frunció el ceño sin entender nada—. Le dije que no se metiera ahí dentro, pero no me hizo caso. Mi primo también se metió allí y nunca más volvió a salir. Y mi difunto tío. De él solo encontraron la mitad del cuerpo. Ellos y muchos más se perdieron ahí. El pozo te atrae hacia él para que bajes ahí. Te muestra tus mejores sueños i deseos para convencerte, pero cuando llegas al fondo empiezas a ver alucinaciones y te persiguen monstruos. Es horrible. Yo estuve una vez. Mi padre me rescató, y desde ese día que tengo pesadillas. De eso hace ya siete años. Él no ha vuelto a hablar del tema, no quiere saber nada. —¿Por qué no me lo habías contado antes? Yo te hubiera ayudado— dijo

ella tiernamente mientras le secaba las lágrimas con un pañuelo. —No podía. No podemos contarle a nadie. Es un secreto de familia. Pero ya no puedo aguantar más. Mi hermana está ahí dentro y mis padres no quieren escucharme. Así que solo me quedas tú. Ayúdame a salvarla, por favor. Aunque eso suponga perderse por el camino o morir. Es muy pequeña para esto — hizo una pausa—. Espera, no pienses mal: tú no vas a entrar. Solo lo haré yo. No quiero que te pase nada. No quiero perderte. ¿Me ayudarás? —Por supuesto. Pero con una condición: yo también entraré— dijo con un tono que no admitía réplica. —No, no pienso dejar que entres ahí. No pienso dejar que mueras por un asunto familiar mío. —Tú formas parte de mi familia. Tu familia también es la mía. Si tú mueres, yo también lo haré. No podría... No podría soportar vivir sin ti— dijo con las manos en sus hombros y con el entrecejo frunciendo. Él la cogió de la cintura y la atrajo hacia él, dándole un abrazo. Su amiga entendió así que había cedido en dejarle contribuir.

* * *

No podían esperar más para entrar o sería demasiado tarde. Se acercaron al pozo, con un poco de miedo. Cuando estuvieron a diez metros, empezaron a notar una cierta atracción y de pronto notaron que la cabeza se les llenaba con sus sueños más profundos y secretos, con sus deseos más deseados. —No le hagas caso. Nunca. No dejes que te guíe. Intenta mantenerte despierta— dijo el chico mientras

ella asentía. Hicieron un esfuerzo para rechazarlos, aunque fueran muy tentadores. Entonces se metieron dentro con la ayuda de la cuerda que ataba el cubo para recoger agua, ahora sin usar. Bajaron durante lo que les parecieron horas por aquel agujero, ayudándose con las piedras que constituían el pozo. De pronto, tocaron el agua helada del fondo y notaron algas y cosas escurridizas que se movían entre sus piernas, pero no tocaron el suelo. Se apresuraron a nadar hacia un agujero húmedo que había en la otra pared del amplio pozo y se dejaron caer un momento aliviados, notando, por fin, un suelo bajo sus pies. Cuando se pusieron de pie, los sueños atacaron sus cabezas por sorpresa, haciéndoles perder el equilibrio. Hicieron un esfuerzo sobrenatural para quitarlos de su mente y pasó un rato hasta que se pudieron levantar otra vez. Pero, entonces, unas manos invisibles empezaron a agarrarles los tobillos, las piernas y los brazos, arañándoles el cuerpo. Lucharon por deshacerse de aquellas extremidades que no podían ver, y pasaron varios minutos (o tal vez horas) hasta que pudieron librarse de ellas. Caminaron rápidamente por los túneles oscuros del fondo del pozo, y cada vez había cosas más horribles: monstruos que salían de las paredes, gente en algún lugar gritando como si los estuvieran torturando, seres que se hacían pasar por sus seres queridos, manchas enormes de sangre por el suelo... De pronto, una figura se les acercó y temieron que fuera otra vez ese fantasma que se hacía pasar por

Lily. Se pusieron en guardia, ya agotados. Pero entonces descubrieron que era la Lily auténtica. Se fundieron todos en un abrazo, sollozando. Entonces la pequeña se apartó de ellos un poco y se secó las lágrimas mientras decía: —He encontrado la otra mitad de nuestro tío. Creo que encontró una salida, pero no tuvo mucha suerte...— dijo tiritando de miedo y frío mientras señalaba un túnel vertical con unos escalones clavados en la pared. Empezaron a subir apresuradamente. Lily subía primera, después iba la chica y el chico cerraba la marcha. Al cabo de un rato, vieron una pequeña luz. Comenzaron a trepar por los escalones más y más rápido, pero de pronto un grito hizo que pararan en seco y al mirar hacia abajo, vieron que el chico se caía i se perdía en la oscuridad. —¡No! ¡Tom! ¡Tooom! ¡¿Nos oyes?! ¿Estás bien?— pero nadie respondió—. ¿Y ahora qué hacemos?— se preguntaron, con un nudo terrible en la garganta. —Supongo que seguir. No podemos volver. Tenemos que seguir— dijo la chica con la voz quebrada por el dolor que suponía dejar a su amigo allí. Siguieron lentamente y en silencio hasta llegar al final. Salieron del agujero y se encontraron con un bosque de pinos que había al lado del pueblo donde vivían. La pequeña se tumbó en el suelo, llorando. La chica se quedó sentada con las manos en la cabeza. Y reprimiendo las lágrimas, murmuró: «Tengo que volver». Seguidamente, se aseguró de que Lily no estaba mirando y se escabulló otra vez por ese horrible túnel, decidida a encontrar a su amigo, vivo o muerto.

FIN

Naís Santapau

2b ESO

Segona categoria

Venganza

Un hombre misterioso entró en la habitación y cerró la puerta tras de sí. —¿Dónde estoy?— fue una de las primeras preguntas que me hice. Estaba en una habitación amplia y fría. Los cristales de las ventanas estaban muy sucios; no podía distinguir si era de día o de noche, ya que las cortinas tapaban el mínimo espacio limpio de las ventanas. El hombre se sentó en el sofá rojo que había cerca de mí; me miraba fijamente, casi ni parpadeaba. «Este hombre lo he visto antes», pensé, pero no recordaba cuándo ni dónde, lo había visto, cuando de repente un recuerdo muy débil me vino a la cabeza. Estaba en el coche de una amiga mía, un descapotable rojo, íbamos muy rápido, teníamos la música muy alta, demasiado alta. Yo estaba de pie en el asiento cantando hasta que vi una sombra delante de nosotras. No recordaba nada más. Pasaron dos o tres minutos hasta que decidí hablar. —¿Por qué estoy aquí?— dije. El último recuerdo que tenía era de la noche anterior, estaba con mis amigas en la discoteca cuando empecé a encontrarme mal, salí hacia el descapotable y al llegar me dormí. —Ayer, en la discoteca, te puse un somnífero en la bebida, cuando saliste de la discoteca te até y te traje hasta aquí en el maletero del coche— dijo. —¿Quién eres?— dije mirándolo fijamente. —Hace un año, mi hija iba caminando por la calle después de sus clases de ballet y tuvo un accidente, fue atropellada por un descapotable rojo que iba muy rápido. Lo conducían dos adolescentes; iban muy borrachas, por eso no frenaron a tiempo... una era la hija del juez que realizó el juicio, por eso les retiraron los cargos y quedaron libres. ¿Lo recuerdas? Veo que no. Hace cuatro días estaba cruzando la avenida con mi mujer cuando un descapotable rojo, apareció y frenó a dos centímetros de donde estábamos. Del susto, a mi mujer le dio un ataque al corazón y horas después murió en el hospital. Lo peor de todo esto es que os fuisteis sin pedir perdón ni nada. Por eso pensé: ya que la justicia no hace nada, lo tendré que hacer yo mismo con mis propias manos. Hoy tú y mañana tu amiga.

Romina Rivas

3b ESO

2n PREMI

Tres años más tarde

Han pasado tres años, tres largos y lentos años desde que llegué a esta época, y aún lo recuerdo todo: yo estaba haciendo un experimento, cometí un error y aparecí en un bosque.

Poco después, en ese mismo lugar, me encontré con una niña pequeña, de tan solo 10 años. Al parecer, ella sabía mi nombre, quién era yo, y por qué estaba en ese lugar.

—Álvaro —una dulce voz femenina empezó a hablarme—, Álvaro, oye ¿me estás escuchando?

—¿Eh? ¡Ah! Claro que sí.

—¿Ah, sí? A ver ¿qué he dicho?

—No lo sé, Adela, estaba pensando.

—Lo ves? Nunca me escuchas. Y... ¿en qué pensabas? ¿En tu época?

En estos tres últimos años, he estado viviendo con ella, que es la niña que apareció en el bosque, junto a su hermano mayor, James. Al principio ella me «secuestró», por decirlo de alguna forma, y me llevó a su casa; allí es donde conocí a su hermano, que al principio me dio miedo. Durante todo este tiempo, he intentado volver a mi época, pues yo soy un viajero en el tiempo que, como ya he dicho antes, al fallar en un experimento, retrocedí dos mil años y quedé atrapado en el 1884.

—Sí. Quiero volver, allí están mis amigos, mi familia.

—Ya veo... —dijo ella un poco triste.

—Oye, te quiero preguntar una cosa.

—¿Qué?

—¿Sabes viajar en el tiempo?

—¿Por qué lo preguntas?

Álvaro piensa durante un momento y contesta:

—No lo sé, es que... cuando llegué a este lugar y me dijiste tu nombre, sentí como si

ya te conociera, como si tú y yo ya nos hubiéramos visto.

—Te equivocas —dijo James que acababa de llegar a «casa»—, ella nunca ha salido de este pueblo, y nunca lo hará.

—Pero... —Adela iba a quejarse, pero en ese mismo momento, la puerta se abre de golpe, dejando ver a una mujer de ojos amarillos y pelo marrón oscuro, igual que la pequeña Adela, pero mayor.

—¿Quién eres tú? —pregunta James.

—¿Qué te pasa? ¿Acaso no reconoces a tu hermanita?

—¿De qué estás hablando? Yo solo tengo una hermana, y es Adela.

—Profesora... —digo en un susurro, que ella puede oír. Al recordar quién es ella, miro a la pequeña, y me doy

cuenta de que las dos son la misma persona, pero... ¿cómo?

—Vaya, parece ser que aún te acuerdas de mí, Álvaro. Una sonrisa se dibuja en su cara y yo sin pensarlo dos veces corro hacia sus brazos.

—Yo también te he echado de menos, mi pequeño alumno.

—¿Se conocen? —pregunta la pequeña Adela.

—Sí —esta vez habla la mayor, verás, mi pequeña yo del pasado —dice acercándose a ella—, dentro de muy poco —le coge las manos y la mira a los ojos, donde se puede observar un pequeño brillo que refleja sinceridad, pero también miedo—, descubrirás unos poderes increíbles que te llevarán a una época diferente, donde aprenderás un millón de cosas nuevas y conocerás a un montón de gente extraordinaria pero, a la vez, también habrá personas que te querrán hacer daño. Después de muchos años descubriendo y experimentando, te convertirás en profesora y ayudarás a jóvenes como Álvaro y como tú a controlar sus poderes. Pero... —deja de coger las manos de la pequeña Adela, se levanta, y se acerca poco a poco a James, respira hondo y dice — tendrás que alejarte de tu hermano y olvidar su nombre, porque dentro de un año, James Derricks será conocido como “Jack el Destripador”.

—¿Quién es Jack el Destripador? — pregunta la joven Adela— ¿Por qué James se convertirá en él? Y ¿por qué me tengo que alejar de mi única familia?

—Durante muchos años, me he planteado muchas más preguntas de las que ahora rondan por tu cabeza, pero te aseguro que tú misma encontrarás la respuesta a la gran mayoría. Solo estoy aquí por dos razones, la primera es decirte todo lo que he dicho; y la segunda, por Álvaro —las dos Adelas miran a Álvaro, pero él no está.

—¿Álvaro?

—Ya no está aquí —dice la pequeña—, y James tampoco —dice preocupada.

Las dos chicas salen en busca de los desaparecidos, aunque... ellos no han salido de la casa.

Judith Descalzo

3b ESO

Tercera categoría

2n PREMI

Problemas del primer mundo

Toph es una adolescente sudafricana que fue adoptada por una pareja homosexual. En Sudáfrica sufrió abusos por parte de los hombres de su aldea en honor a unos dioses que llamaban «los padres de la cosecha». Y con esta excusa Toph perdió su virginidad a los 9 años, junto con otras 3 chicas. Dos de ellas murieron, y la otra se escapó. Un par de meses después que la chica se escapara llegaron unos coches de una ONG y se llevaron a Toph a un orfanato, al norte, para separarla de ese infierno que tenía por hogar.

Pero allí la cosa no mejoró, la dejaron en manos de unos profesores excesivamente autoritarios y estrictos que usaron unos métodos brutales para «llevarla al buen camino». Pasó allí 2 años, bajo las golpizas y el temor infringido por esos profesores despiadados. Pero un día como cualquier otro le dijeron que la habían adoptado y una pareja se la llevó del orfanato.

Ellos la llevaron a una casa grande, donde comía sin quedarse nunca con hambre y donde la trataban como a una reina, y poco a poco fue mejorando la visión que tenía de su vida. Antes pensaba que cualquier hombre que se le acercara la despreciaría, pero allí no pasaba nada parecido a ese prejuicio que tan dolorosamente había adoptado. Un mes después de llegar a su nuevo mundo, la llevaron al nuevo colegio. En la escuela daba clases con distintos profesores, todos con un gran amor por su trabajo y sus estudiantes. También hizo amigos con los que podía compartir sin miedo a que uno de ellos la traicionara y la castigaran, ya que ni había nada que llevara al castigo ni nadie que pudiera llevarlo a cabo.

A veces algunos niños llegaban tristes

a su instituto, se enfadaban, o estaban de mal humor, y Toph siempre les preguntaba sobre la razón de su malestar, temiéndose que estuvieran en una situación como esa de la que ella había salido. Pero resultaba ser que se les había roto el móvil, que al final no podían ir a esa fiesta o que su novia los había dejado. Llegaba a casa sorprendida de la inverosimilitud de lo que pasaba en la clase. Por razones tan absurdas como esas se encontraban mal y lloraban, por una tontería similar... Realmente no le cabía en la cabeza que eso pudiera pasar en ningún sitio.

Pero sin duda la peor era una de sus amigas, Shimena. Ella era de una familia acomodada a la que nunca le había faltado nada. Pero pese a su buena posición acostumbraba a llorar, estar de mal humor o no querer salir por razones que a veces ni siquiera ella misma entendía. Una vez se negó a moverse para ir a hacer un trabajo porque se había enfadado con uno de los chicos que le gustaban y le había sido borde por mensaje y ahora él no le abría por whatsapp. Después estaban las mañanas que llegaba a primera hora con los ojos hinchados y ojeras de no haber dormido llorando toda la noche, ahora porque había perdido ese talismán inútil, ahora porque sentía que había hecho algo mal, aunque a nadie le hubiera importado.

Para Toph la vida en el primer mundo era un montón de sinsentidos rodeando la tecnología, el dinero, el materialismo y las relaciones, más profundas o menos. Hasta que al cabo de un par de años, con una integración total, ella también se ponía histérica sin batería, lloraba por amor, moría por conseguir ese vestido, ese móvil y el viaje en tren para ver a sus amigos. Ya había

olvidado lo que era el hambre, el miedo y el no poder mirar más allá de tu futuro inmediato.

Ahora ya tiene 18 años, y vive inmersa en ese mundo que antes tanto la desconcertaba, adherida a su móvil de última generación, vestida con ropas caras de marca y con una gran dependencia de la tecnología. Ella misma dice que de haberse quedado en su nación natal y haber vivido esa vida opuesta habría sido una persona totalmente diferente. De hecho, pudo comprobarlo cuando volvió a su aldea natal en el viaje que le regalaron por su mayoría de edad.

Allí se encontró con el escenario que conformó su infancia, y vio a una amiga del orfanato. Estaba casada, tenía 2 hijos, y su marido trabajaba por un sueldo medio en una nave de ensamblaje de coches. Ella limpiaba una casa pequeña, y su vida social se centraba en las mujeres de los que trabajaban en la nave de ensamblaje de coches y en las de su vecindad. Pero ni ella ni nadie estaba triste, ni nada parecido a lo que les pasaba a los chicos de su clase unos años antes. Valoraba tener buena salud, comida cada día y una familia a la que cuidar y con quien compartir.

Toph volvió cambiada de este viaje, sintiendo que la felicidad no se consigue con cosas materiales, sino que debemos buscarla en nuestra forma de enfocar lo que nos sucede cada día.

Daniel Ripoll

1a BAT

POESIA CATALANA	1a CATEGORIA (1r i 2n d'ESO)		
	Accèssit	Núria Martínez	2n C
	2a CATEGORIA (3r i 4t d'ESO)		
1r premi	Marc Carlino	3r B	
Accèssit	Lorena López	3r B	
3a CATEGORIA (1r i 2n de Batxillerat)			
1r premi	Eva Gámez	2n B	
POESIA CASTELLANA	1a CATEGORIA (1r i 2n d'ESO)		
	1r premi	Celia Felices	1r A
	2n premi	Nerea Muntané	2n B
	Accèssit	Núria Martínez Gálvez	2n C
	2a CATEGORIA (3r i 4t d'ESO)		
	1r premi	Míriam Latorre	3r A
	2n premi	Anna Machado	3r B
	Accèssit	Patricia Martínez	4t A
	3a CATEGORIA (1r i 2n de Batxillerat)		
1r premi	Laura García	1r B	
PROSA CATALANA	1a CATEGORIA (1r i 2n d'ESO)		
	1r premi	Guillem Ripoll	2n A
	1r premi	Irene Gómez	2n A
	2n premi	Naís Santapau	2n B
	Accèssit	Sara Yi Berenguel	2n B
	Accèssit	Celia Felices	1r A
	2a CATEGORIA (3r i 4t d'ESO)		
	1r premi	Ítaca Font	3r C
	2n premi	Anna Machado	3r A
	3a CATEGORIA (1r i 2n de Batxillerat)		
	1r premi	Johnathan Treviño	1r A
	2n premi	Arnau Riu	1r A
Accèssit	Berta Estrada	1r A	
Accèssit	Marta Tutó	1r A	
PROSA CASTELLANA	1a CATEGORIA (1r i 2n d'ESO)		
	1r premi	Amara Gracia	2n C
	2n premi	Núria Martínez Gálvez	2n C
	Accèssit	Xènia Gisbert Abellan	2n C
	Accèssit	Naís Santapau Arbós	2n B
	2a CATEGORIA (3r i 4t d'ESO)		
	1r premi	Romina Rivas	3r B
	2n premi	Judith Descalzo	3r B
	3a CATEGORIA (1r i 2n de Batxillerat)		
	2n premi	Dani Ripoll	1r A
	Accèssit	Eva Gámez	2n B

El Fuster. Revista especial Jocs Florals de Sant Jordi, 2017. Curs 2016-2017
JURAT: Inés Acosta, Miquel Almirall, Provi Durán, Juan Carlos Gutiérrez, Helena Guasch, Isabel Huertas, Mar Haibo López, Arnau Riu, Isabel Serrasolses, Sílvia Villanueva. **CONSELL DE REDACCIÓ:** Ada Arbós, Oskar Barón, Marta Bes, Juan Carlos Gutiérrez, Maricel Saball, Joan Ramon Veny. **REVISIÓ DE TEXTOS:** Joan Ramon Veny, Marta Bes, Ada Arbós. **PORTADA:** Oskar Barón **DISSENY I MAQUETACIÓ:** Maricel Saball.

Espai creatiu

I CONCURS DE FOTOGRAFIA «L'EMOCIÓ DE L'ESPORT»

1r CICLE: 1r PREMI

Esforç, equilibri i dedicació
Laura López

1r CICLE: 2n PREMI

Fent esport disfrutant del sol
Neus Arnau

SANT JORDI 2017

CONCURS DE FOTOGRAFIA
L'EMOCIÓ DE L'ESPORT

2n CICLE I BATXILLERAT: 1r PREMI

El reflex de l'amistat
Aina Baquero

2n CICLE I BATXILLERAT: 2n PREMI

Nous camins, nous reptes...
Olívia Barón

JOCS DE LLUM

ALUMNES DE 3r D'ESO
FOTOGRAFIA

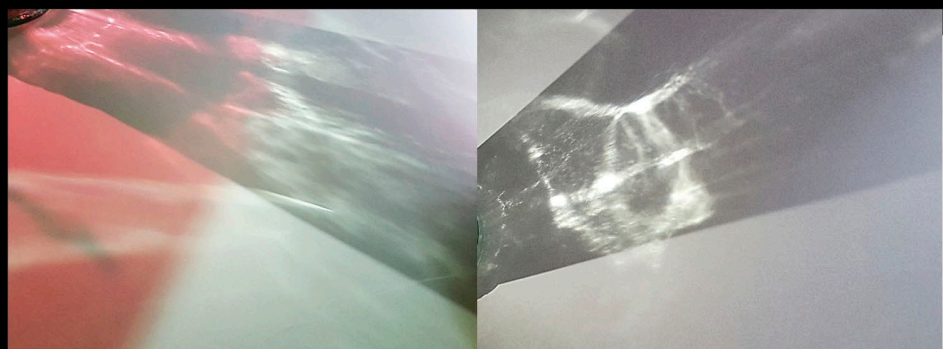
Carolina Boyadhiyska
Eugènia Saavedra

Junjie Li
Guillem Serra

Junjie Li
Guillem Serra

Carles Altés
Denis Matas

Alexandra Aguaisa
Dannia Cabrera

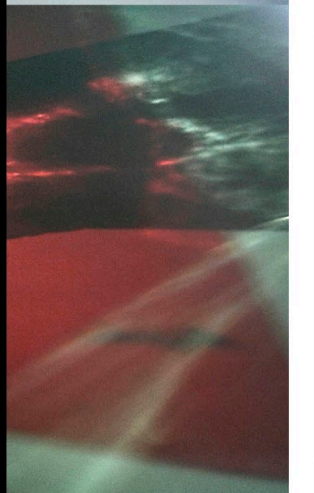
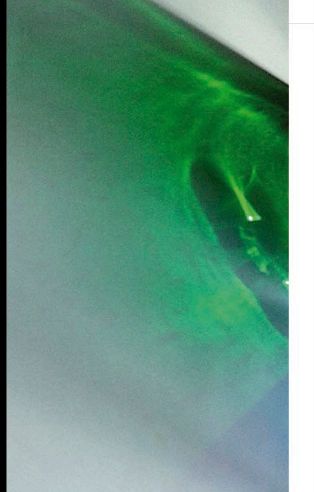
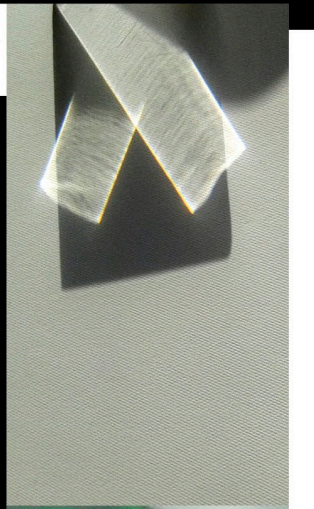

Alexandra Aguaisa
Dannia Cabrera

Pierre Mayta
Ayoub Bentalab

Alexandra Aguaisa
Dannia Cabrera

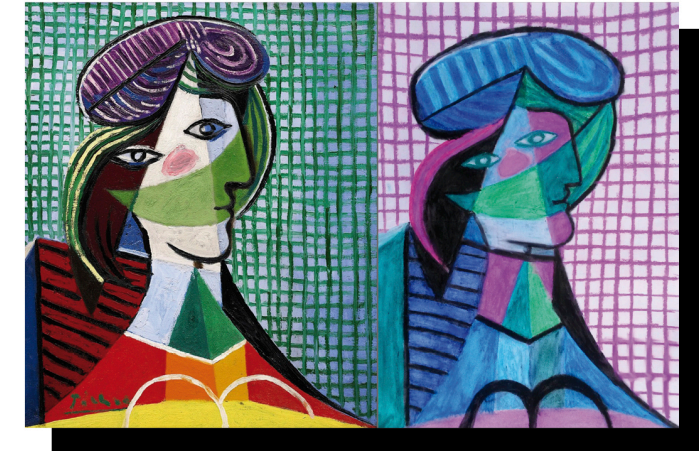

Paul Cézanne-Montse Soriano
Piràmide de crànis (1901)

INTERPRETACIONS D'UN QUADRE

ALUMNES DE 4t D'ESO

Pablo Ruiz Picasso-Simón Pombo
Tête de femme (1888)

Paul Gauguin-Andrea Peralta
Dones a la platja (1891)

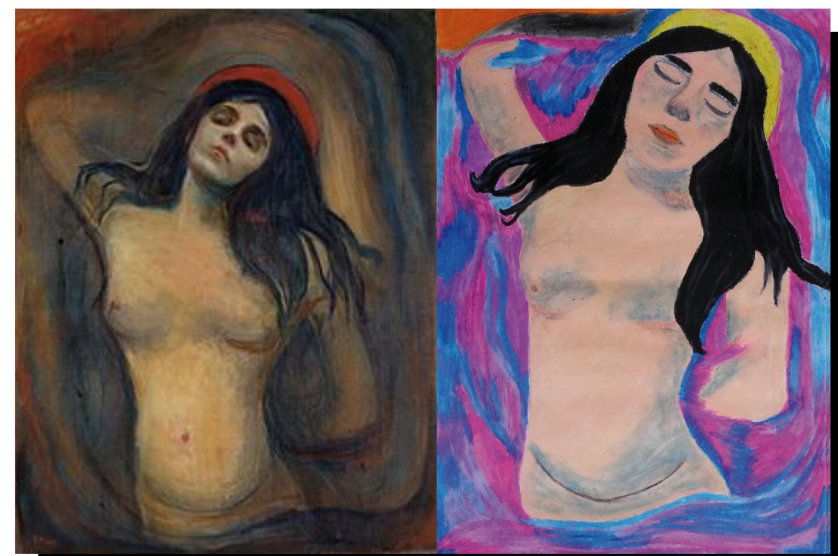
René Magritte-Marcos Soriano
El fals mirall (1928)

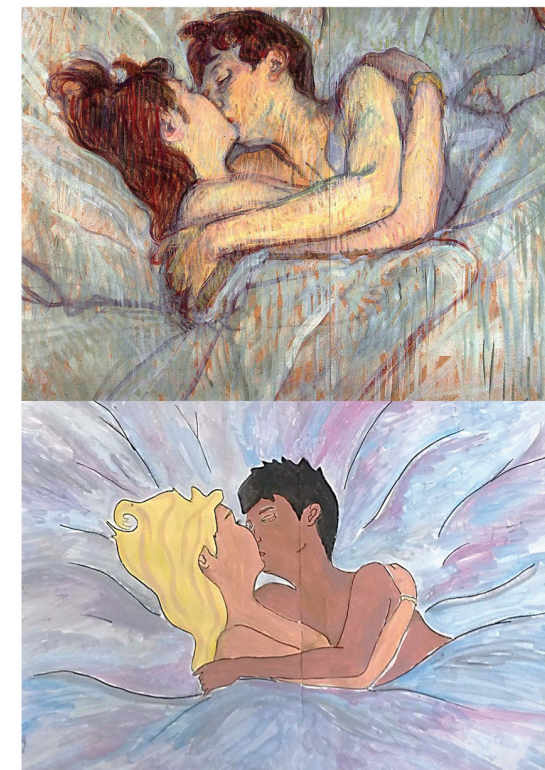
Vincent Van Gogh-Ana Burgos
Camí al xiprer sota el cel estelat (1889)

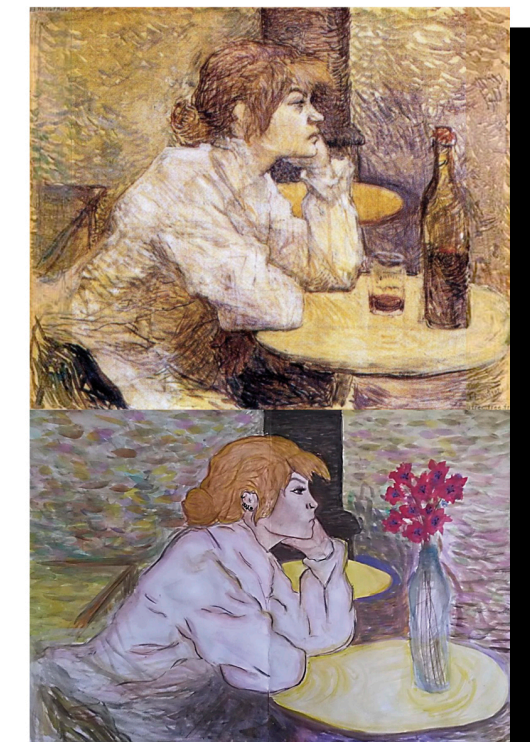
Picasso-Shalma Villarroel
Silvette (1954)

Edvard Munch-Maria Jané
Madonna (1894-1895)

Toulouse Lautrec-Olívia Barón
Petó en el llit (1892)

Toulouse Lautrec-Valeria Vidal
La buveuse (1888)

ESO 4T A - Curs 2016 / 2017

ESO 4T B - Curs 2016 / 2017

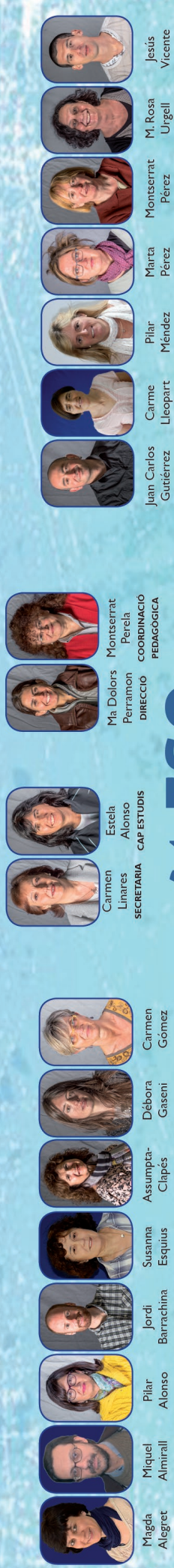
ESO 4T C - Curs 2016 / 2017

BATXILLERAT 2n A- Curs 2016 / 2017

BATXILLERAT 2n B- Curs 2016 / 2017

Magda Alegret, Miquel Almirall, Pilar Alonso, Jordi Barrachina, Susanna Esquius, Assumpta Clapés, Débora Gaseni, Carmen Gómez

Carmen Linares, Estela Alonso

Ma Dolores Perramon, Monserrat Perla

Juan Carlos Gutiérrez, Carme Lleopart, Pilar Méndez, Marta Pérez, Monserrat Pérez, M. Rosa Urgell, Jesús Vicente

4t ESO

Curs 2016 / 2017

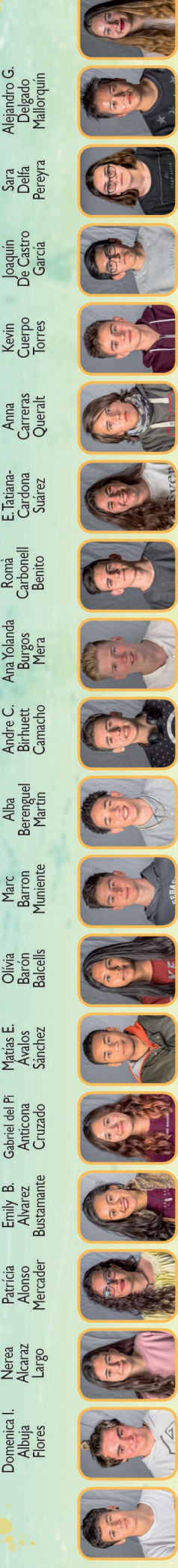
David López Sánchez, Pau Diaz Mallo, Nerea Alcaraz Largo, Patricia Alonso Mercader, Patricia Omayma El Ouahbi El Houssaini, María Domínguez Fios, Domingica I. Albuja Flores

Olivia Barón Balcells, Matías E. Avalos Sánchez, Gabriel del Pi Anticona Cruzado, Laura Estevéz de Oliveira, Camila Escobar Mahecha

Alba Berenguel Martín, Marc Barrón Muiñiente, Joan Fumanal Ferrera, Yonira Luz Flores Vallejos

Andre C. Bihruett Camacho, Ana Yolanda Burgos Merla, Romà Carbonell Banito

E. Iatiana Cardona Suárez, Anna Carreras Queralt, Kevin Cuervo Torres, Sara Delia Pereyra, Joaquín De Castro García

David López, Ainhoa López Martín, Diego Luis García

Guillem Martín Salas, Paula Martín García, Agustín Sánchez-Vizcaino Catalán

Yefri Moisés García Martínez, Joan Fumanal Ferrera, Yonira Luz Flores Vallejos

Nicolai Giménez Caseras, Raül Moreno Martínez, Raül Moreno Martínez

Nirri Gregori Flor, Gerard Guarch Pi, Oriol Haro Garea

Simón Pombo Hilenius, Patrick D. Poveda Pérez, Pol Raduà Peralta

Belén Maquieira Silva, Jordí Ruz Gómez, Eria Rovira González

Yonira Luz Flores Vallejos, Patricia Martín Artero, Montserrat Soriano Manugán

Júlia Morell Giménez, Marel Torras Sahun, Angie María Orozco

Valeria Vidal Rojas, Valeria Vidal Rojas, Valeria Vidal Rojas

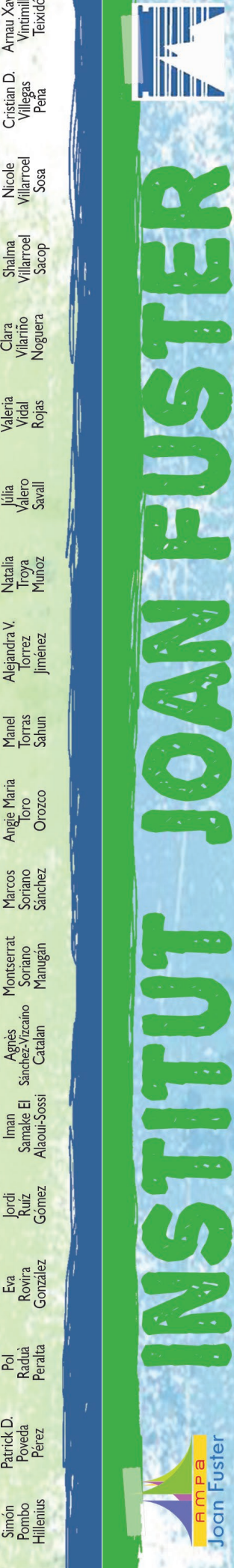
Simón Pombo Hilenius, Patrick D. Poveda Pérez, Pol Raduà Peralta

Belén Maquieira Silva, Jordí Ruz Gómez, Eria Rovira González

Yonira Luz Flores Vallejos, Patricia Martín Artero, Montserrat Soriano Manugán

Júlia Morell Giménez, Marel Torras Sahun, Angie María Orozco

Valeria Vidal Rojas, Valeria Vidal Rojas, Valeria Vidal Rojas

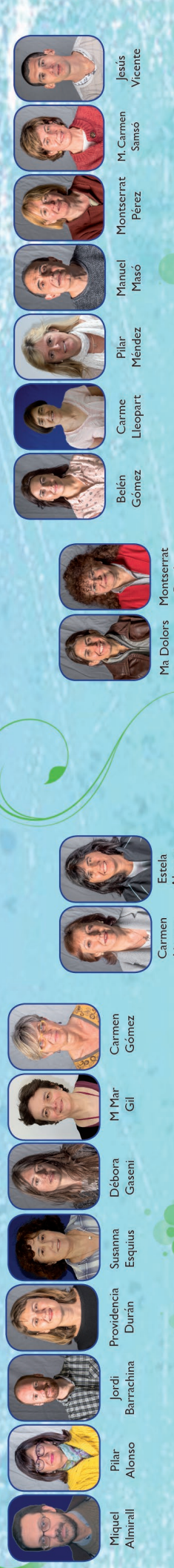
Simón Pombo Hilenius, Patrick D. Poveda Pérez, Pol Raduà Peralta

Belén Maquieira Silva, Jordí Ruz Gómez, Eria Rovira González

Yonira Luz Flores Vallejos, Patricia Martín Artero, Montserrat Soriano Manugán

Júlia Morell Giménez, Marel Torras Sahun, Angie María Orozco

Valeria Vidal Rojas, Valeria Vidal Rojas, Valeria Vidal Rojas

Miquel Almirall, Pilar Alonso, Jordi Barrachina, Providencia Durán, Susanna Esquius, Débora Gaseni, M. Mar Gil, Carmen Gómez

Carmen Linares, Estela Alonso

Ma Dolores Perramon, Monserrat Perla

Miquel Almirall, Pilar Alonso, Manuel Masó, Carme Lleopart, Belén Gómez, Belén Gómez

COORDINADORA PEDAGÓGICA

Ma Dolores Perramon DIRECCIÓN

SECRETARIA CAP ESTUDIS

Carmen Linares

COORDINADORA PEDAGÓGICA

Ma Dolores Perramon DIRECCIÓN

SECRETARIA CAP ESTUDIS

Carmen Linares

COORDINADORA PEDAGÓGICA

Ma Dolores Perramon DIRECCIÓN

SECRETARIA CAP ESTUDIS

Carmen Linares

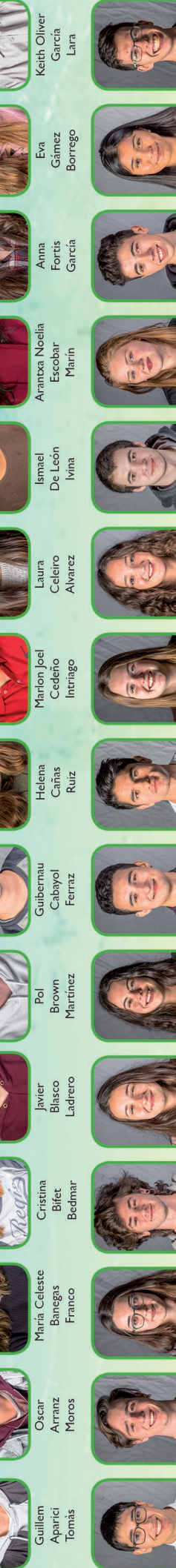
Guillem Aparici Tomás, Oscar Arranz Moros, Borja Juan Menéndez

Pol Brown Martínez, Javier Blasco Ladrero, Pol Brown Martínez, Javier Blasco Ladrero

Guillem Caboyol Ferraz, Helena Cañas Ruiz, Helena Cañas Ruiz

Marlon Joel Cedeño Intrigo, Marlon Joel Cedeño Intrigo

Ismael De León Ivina, Arambos Noelia Escobar Marín, Arambos Noelia Escobar Marín

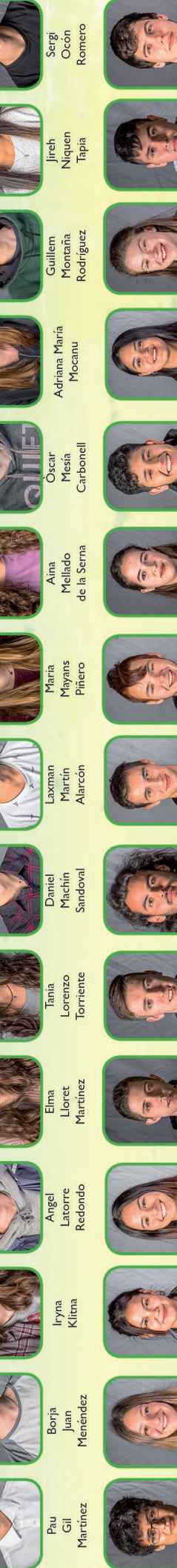
Jair Abel Amado, Laura Pérez Reliño, Laura Pérez Reliño

Angel Latorre Redondo, Tania Lorenzo Torriente, Tania Lorenzo Torriente

Daniel Machín Sandoval, Daniel Machín Sandoval

María Mayans Piñero, María Mayans Piñero

Ismael De León Ivina, Arambos Noelia Escobar Marín, Arambos Noelia Escobar Marín

Jair Abel Amado, Laura Pérez Reliño, Laura Pérez Reliño

Angel Latorre Redondo, Tania Lorenzo Torriente, Tania Lorenzo Torriente

Daniel Machín Sandoval, Daniel Machín Sandoval

María Mayans Piñero, María Mayans Piñero

Ismael De León Ivina, Arambos Noelia Escobar Marín, Arambos Noelia Escobar Marín

Jair Abel Amado, Laura Pérez Reliño, Laura Pérez Reliño

Angel Latorre Redondo, Tania Lorenzo Torriente, Tania Lorenzo Torriente

Daniel Machín Sandoval, Daniel Machín Sandoval

María Mayans Piñero, María Mayans Piñero

Ismael De León Ivina, Arambos Noelia Escobar Marín, Arambos Noelia Escobar Marín

Joaquín Soneira Fernández, Daniel Torres Gómez, Daniel Torres Gómez

Shirley Madielne Poveda Pérez, Shirley Madielne Poveda Pérez

Ahitaana Anahi Chuquisala Pizarro, Ahitaana Anahi Chuquisala Pizarro

Marc Poveda Sallias, Marc Poveda Sallias

Ferran Ramos Guixa, Ferran Ramos Guixa

Christian Valen Recalde Campuzano, Christian Valen Recalde Campuzano

Arnao Reynals Rodríguez, Arnao Reynals Rodríguez

Oriol Ribas García, Oriol Ribas García

Judit Ruíz Gómez, Judit Ruíz Gómez

Alvaro Sánchez Piccotti, Alvaro Sánchez Piccotti

Sara Villalonga Arias, Sara Villalonga Arias

Hegzhong Wu, Hegzhong Wu

Ana Maria Elena Zamfir, Ana Maria Elena Zamfir

Yuanyu Zhou, Yuanyu Zhou

Sergi Serra Ruiz, Sergi Serra Ruiz

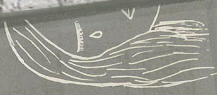
Marc Zorrilla Sánchez, Marc Zorrilla Sánchez

2n Batxillerat

Curs 2016 / 2017

LOS LIBROS
SON LA PUERTA
SECRETA DE LA
CONSCIENCIA

Las lagrimas
son la lluvia
de nuestros ojos

LOS TATUAJES
SON LOS TRAZOS
QUE ADORNAN EL LIENZO
DE TU PIEL

La carretera no es
de tus cuernos

LA SERPIENTE CULBRA
ES EL CASABEL
DEL DESIERTO

GREGUERÍAS, ORACIONES Y METÁFORAS

alumnos de 4º d'ESO